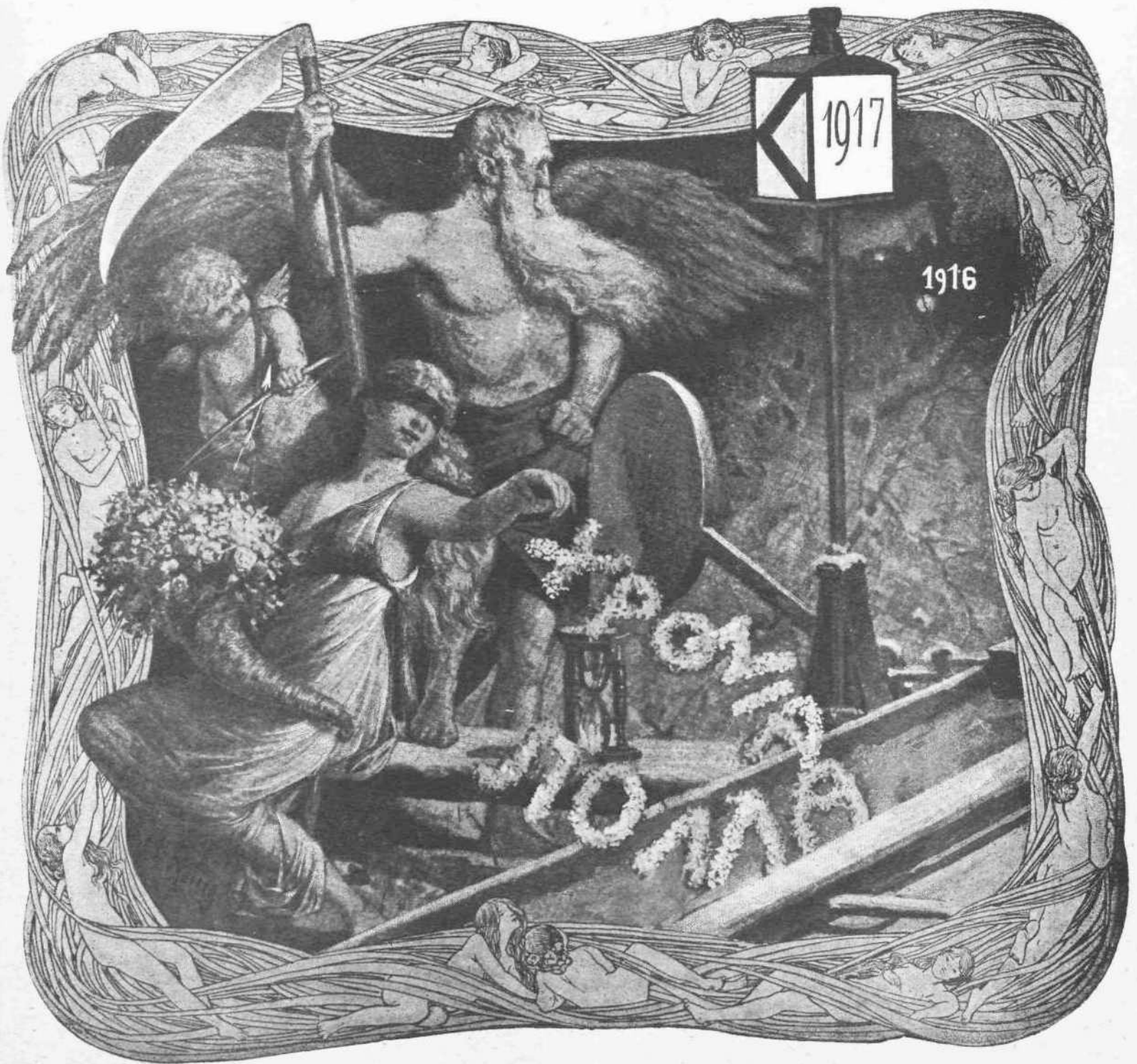

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 37
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1917
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΑΜΜΗΤΡΙΟΥ

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α - ΤΗΛ. 1018

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΨΕΛΛΙΔΙΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 20
Εξωτερικού » 22

Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 6
Εξωτερικού » 8

Εξάμηνοι εις τὸ ἥμισυ — Προπληρωτέαι ἄνευ ἐξαιρέσεως. — Τρίμηνοι ἀπαράδεκτοι.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἔμβρασμα δέον νὰ ἀπευθύνονται οὕτω:

Κύριον Δ. Βρατσάνον, Διευθυντὴν-Ιδιοκτῆτην «Εἰκονογραφημένης» οἴκῳ Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΜΑΣ

ΑΣ ΕΥΧΗΘΩΜΕΝ ΚΑΙ ΑΣ ΕΛΠΙΣΩΜΕΝ

Μέσα εις τὴν δίνην καὶ τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, μέσα εις τοὺς ποταμούς τῶν αἱμάτων ποὺ κηλιδώνουν τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα μετὰ τὴν κηλίδα τοῦ βαρβαροτέρου καὶ ἀγριωτέρου πολέμου, μέσα εις τὴν ἀπαισίαν βροντὴν τῶν τηλεβόλων καὶ τῆς πυρρίδος τὴν φρικαλεὰν καταστροφὴν, μέσα εις τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετοὺς μιᾶς πρωτοφανοῦς καταστροφῆς, μέσα εις τὸ πανδαμῶνιον καὶ τὸν ἴλιγγον εις τὸν ὁποῖον ὠρχεῖται τὸν παράφρονα χορὸν τῆς ἡ ἀνθρωπότητος, ἐξημερώνει σήμερον τὸ νέον ἔτος. Εὐρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα δλόκληρον σταματήσασαν τὴν εἰρηκικὴν καὶ προοδευτικὴν ἐξέλιξιν τῆς περὶ τῆς παραπροσόντης τῆς αἰμοδιψίας, εὐρίσκει σωροὺς πτωμάτων, τάφους νεκρῶν καὶ θρήνους καὶ ὀλοφυρομένους ζώντων ὑπάρξεων! Φρικωδέστερον, ἀποτροπαϊδέστερον καὶ ἀγριώτερον θέαμα δὲν θὰ ἀντίκρουσε ποτὲ ἄλλοτε ὁ σεβασμῖος καὶ λευκότερος ἐξ Ἀνατολῆς γέρον ἐρχόμενος εις τὴν γῆν!

Ἄς εὐχηθῶμεν τὸ ἔτος τοῦτο νὰ εἴναι τὸ τελευταῖον τῆς ἀνθρωπίνης καταπτώσεως καὶ ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι τὸ εἰσερχόμενον θὰ μᾶς εὕρη σωφρονούντως καὶ περισυλλεγομένους, ὅπως ἀναμείνωμεν τὸ νέον ἔτος ἐν εἰρήνῃ, ὁμοιοῖα καὶ ἀγάπῃ.

ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΗ

Ἡ Ἑλλάς, ἐν τῇ αὐτοβούλῳ ἀποφάσει τοῦ Βασιλέως τῆς καὶ ἐν ὁμοφωνίᾳ τῶν πολιτικῶν τῆς παραγόντων κύπτει μετ' εὐλαβείας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, ἀποφασισμένη νὰ δεχθῇ ἀσυζητητὴ τὰς συμβουλὰς τῶν ἀγρυπνούντων διὰ τὸ καλὸν τῆς, διὰ νὰ ὑποστῇ καὶ τὸν τελευταῖον καὶ μεγαλεῖτερον ἐξευτελισμὸν, διὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν ὀδυνηροτέραν ταπεινώσιν, διὰ νὰ πῆλ καὶ τὸ ποτήριον τῆς τελευταίας σκληρᾶς δοκιμασίας, ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ παράσῃ οὕτω τὰ μέσα εις τοὺς ἰσχυροὺς δυνάστας τῆς νὰ σταματήσῃ περὶ τοῦ μεγίστου ὄγκου τοῦ τελευταίου δείγματος τῶν ἀγνωτάτων καὶ εἰλικρινεστάτων διαθέσεών τῆς, τὸ ὁποῖον τῆς ἀπέμεινε. Ἐπράξε πᾶν ὅτι δύναται εις τὰς δυνάμεις τῆς Ἀντάντ ὑπολείπεται ἤδη νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς φιλίας, ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς, τὴν ὁποῖαν τῆς προσφέρει καὶ τοῦ θεάματος ἐνὸς λαοῦ ἀγωνιζομένου καθ' ἐνὸς προδότου στασιαστοῦ καὶ ἀνατρεπτοῦ τοῦ νομίμου καθεστώτος, τὸ ὁποῖον ποθεῖ νὰ μείνῃ ἡσυχον καὶ ἀδιατάραχον. Διότι σύσσωμος ἡ Ἑλλάς, ἡ κύβρασα προχθῆς περὶ ὅρων ἐπαχθεστέρον καὶ ὕβριστικωτέρον ἐκείνων, δι' οὓς ὁ κόσμος αἰματοκυλῆται σήμερον, εἶναι ἐτοιμὴ νὰ χύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός τῆς, ἀγωνιζομένη διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, κατ' ἐχθροῦ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ὑποστάσεώς τῆς.

ΕΙΝΕ ΕΠΙΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ

Οὐδέποτε ἄλλοτε σωματείον μετ' ἀγαθοεργὸν σκοπὸν ἰδρύθη ἐν Ἑλλάδι καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε ὀργανοῖς φιλάν-

θρωπος ἔδρασε τόσο ἀποτελεσματικῶς, ὅσον ὁ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Πατριωτικὸς Σύνδεσμος εις τὴν ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν τῶν συσσιτίων. Ἡ Σελτὴ Ἀνασσα, ἐναρξασα τῆς ἀγαθοεργίας καὶ φιλανθρωπίας, μοχθεῖ καὶ καταβάλλει μυρίους κόπους καὶ ἄλλας τόσας φροντίδας, διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ ἔργον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον παρέχει κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις τροφὴν εἰς χιλιάδας χιλιάδων ἀπὸρων καὶ ἀναξιοπαθούντων. Ὅταν δὲ ἡ Ἀνασσα μοχθεῖ καὶ ἐργάζεται τόσο, εἰς ἡμᾶς ὄλους τοὺς ἄλλους εἶνε ἐπιβεβλημένον νὰ συντρέξωμεν, μετ' ὅσας δυνάμεις ἡμποροῦμεν νὰ διαθέσωμεν, τὸ ἔργον αὐτὸ.

ΤΙ ΜΑΣ ΦΕΡΝΕΙΣ;

«Δύο λόγια μόνο νὰ σοῦ πῶ Καινουργε Χρόνε, σιάσου! — ὡς ἂν εἴ ἀισαὶ ἀλύγιστα, σκληρὰ σὰν τὸ μαχαῖρι! Διπλοσε αὐτὰ εἰ ἀκούραστα εἰ ἀδάμαστα φτερά σου, νὰ σὲ ρωτήσω, εἴ τὴν φτωχὴν Πατρίδα εἰ ἔχεις φέρει; Χωνεῖς ὁ πόνος μέσα τῆς καὶ πνίγεται ἡ λαχτάρα καὶ εἶναι φοιτὰ τὸ δάκρυ τῆς καὶ εἶν' ἄλυσι κατὰρα. Τὰ νεκρωμένα χεῖλη τῆς βουβᾶ, δὲν βγάζουν ἄχνα. μά, μέσα τὸ αἷμα τῆς βροντῆς, μέσα τῆς σπᾶν τὰ σπλάχνα!»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

22-29 Δεκεμβρίου

Ἐνῶ ταχεῖα καὶ ραγδαία συνεχίζεται ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Ρουμανικοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν ἠνωμένων Αὐτοτρογεμανικῶν στρατευμάτων καὶ αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἔχουν σχεδὸν σταματήσει εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέτωπα, εἰς τὴν Ρώμην συνήλθε νέα συμμαχικὴ συνδιάσκεψις. Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς δὲν μᾶς ἐδόθη λεπτομερῶς νὰ ἐνηνοσώμεν. Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ὅμως τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναγγέλου τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τηλεγραφήματα δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι σκοπὸς τοῦ νέου τουτου — ποσοστοῦ; — συνεδρίου τῶν Συμμάχων τῆς Συνεννοήσεως ἀποβλέπουν εἰς τὴν συνεννόησιν διὰ τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγώνος, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅστε νὰ παράσῃ εἰς τοὺς συμμάχους ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, διατεθείσης καὶ ὀλίγης ὥρας διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀπαντήσεως πρὸς τὴν εἰρηνοφιλον πρότασιν τοῦ κ. Οὐίλσον. Ἀλλὰ προβάλλει ἐπὶ τούτοις ἡ ἐρώτησις, ποῖα τὰ πιθανὰ ἀποτελέ-

σματα τῆς νέας ταύτης συνδιασκέψεως τῆς γενομένης μεταξὺ τεσσάρων γευμάτων καὶ εἰσαριθμῶν νευρωδῶν λόγων τονισάντων τὴν πεποίθησιν τῶν Συμμάχων ἐπὶ τὴν τελικὴν νίκην; Ἄγνωστα μὲν, δικαιολογημένως, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἀκαρπα. Ἡ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἐφ' ὅσον δὲν κατανοήσουν τὴν σιδηρὰν ἀνάγκην τῆς ἐνιαίας ἐνεργείας ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐν παντὶ ἐπιβαλλομένην διοίκησιν ἀντιλῶν εἰς πῖθον Δαναήδων. Τὰ ἐπιανελημένα συνέδρια ἀπέχοντα τῆς βάσεως ταύτης, εἶνε καθαρὰ καὶ ἄνευ τινος σκοποῦ ματαιοπονία. Ἐνδέχεται τὴν ἀλήθειαν ταύτην ν' ἀντελήφθησαν πρὸ πολλοῦ, αἱ Σύμμαχοι τῆς Συνεννοήσεως δυνάμεις καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ πράξουν τι. Ὅπως δὲ ἡ Ἀνασσα μοχθεῖ καὶ ἡ τύχη τοῦ συνεδρίου τῆς Ρώμης θ' ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην ὄλων τῶν προηγηθέντων τούτου συνεδρίων, ἀρίνυσσα ὀπισθὲν τῆς μόνον λέξεις μετὰ τὰς ὁποίας ὁμως δυστυχῶς οὕτε χαρακτηριστικὰ κυριεύονται, οὕτε ὁ ἐχθρὸς ἀποθεῖται οὕτε ἡ τελικὴ νίκη πλησιάζει.

ΛΙΘΥΡΥ

Ἐξω ἡ βροχὴ σταμάτησε καὶ τώρα ὁ ἥλιος λάμπει. Ἄπ' τὸ μικρὸ παράθυρον τίς θημονίης θεωρῶ. Πέρα ὡς πέρα ἀπλώνονται κτηνιάμενοι οἱ κάμποι καὶ ποὶ καὶ ποὶ ξεφύττωσε χοιτάρια τρυφερὰ. Πίσω ἀπ' τὰ δένδρα τὸ λευκὸ σπιτάκι ὄλο καπνίζει καὶ ἀπὸ τὴν σάνην τῆς γνωρῆ βοσκοῦλα μετ' ἄσκι. Κάποιον πουλάκι ἀμύλητο σ' ἕνα κλαδί καθίζει καὶ ἀκούει κουδούνισμα βοδιῶν, ποὶ βγῆκαν εἰς τὴν βοσκὴν. Σ' ἐλίγο πάλιν οἱ βοσχεῖς θ' ἀρχίσουν καὶ τὸ χιόνι σὰν θάγην, πεταλούδα μου, τίς σιγάτες τοῦ χωριοῦ, ποὺς ἥλιος τὰ βελούδινα φτερά σου θὰ χρονοῦν καὶ ποὶ θὰ ναιῆν ἡ σκίψη μου ἐνὸς ἀνθούς καλοκαιριοῦ;

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΙΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Περάσαμε λοιπὸν καὶ τὸ ἔτος αὐτὸ, μέσα εἰς ἕνα κυκεῶνα γεγονότων, ἀπροσδοκῆτων καὶ πρωτοφανῶν, μέσα οὐ μίαν δίνην, εἰς τὴν ὁποῖαν μὴδὲν κατωρθώσαμεν νὰ καταλαμβάνομεν τί κάμνομεν! Καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ νέον, κουρασμένον, ἐξαντλημένον, ἀπογοητευμένον, γεμάτον ἀπὸ ἀποθάρρυνσιν, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου. Ὁμολογήσατε καὶ εἰσεῖς ὅτι δὲν εἶνε κατάστασις αὐτὴ δυναμένη νὰ παραταθῇ, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ μᾶς ἐξατμίσῃ καὶ τὴν ὀλίγην ἐγχεφαλικὴν οὐσίαν ποῦ μᾶς μένει εἰς τὸ πτωχὸν καὶ ταλαιπωρὸν μας κρανίον. Ὁμολογήσατε ὅτι φρικωδέτερον ἔτος δὲν εἰρήθη εἰς τὴν ζωὴν καὶ μὲχρι σήμερον. Μετ' ὅλην τὴν καρδίαν μᾶς εὐχόμεθα νὰ πετάξωμεν ἀπὸ ἐπάνω μᾶς κάθε κακόν, τὸ ὁποῖον μᾶς κατέβλησε καὶ μᾶς ἐτίεσεν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ ἔτους!

Εἰσήλθομεν ἐπὶ τέλος ἐπειτα ἀπὸ τόσην καλοκαιρίαν καὶ τόσην εὐνοικὴν καλωσύνην τοῦ καιροῦ εἰς τὸν χειμῶνα! Ἐπιτέλους. Ἦτο καιρὸς πλέον. Πρὸ παντός κάθε ἐποχῆ εἰς τὸν καιρὸν τῆς διότι ἀλλοιότηκα δὲν ἐννοοῦμεν τίποτε ἀπολύτως. Φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἐννοούσαμεν Χριστοῦγεννα ἐάν δὲν ἀκούσαμεν τὸν ψῆφον τῆς βροχῆς ἐπάνω εἰς τὰς στεγὰς τῶν σπιτιῶν καὶ τὸ πλατάγμα τῆς ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δρόμου; Καὶ φαντάζεσθε ἀκόμη ὅτι θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ ἐννοήσαμεν τὴν εορτὴν τοῦ ἐκ Καισαρείας λευκότερος καὶ σεβασμιῶν γέροντος, ἐάν ὁ ἥλιος σήμερον φλογίζε τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ ἕνους τοῦ γλαυκοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ; Ἐγὼ οὐκ εἶμι βεβαίω ὅτι δὲν τὸ φαντάζομαι. Τί τὰ θέλετε! Χριστοῦγεννα καὶ πρῶτῃ τοῦ ἔτους, χωρὶς χιόνι δὲν εἶχε κανένα θέλητρον. Εἶνε δύο πράγματα στενωῶς συνδεδεμένα καὶ ἀλληλένδετα.

Αὐτὴ ἡ νέα βιομηχανία μερικῶν πατέρων ἡ κηδεμόνων καὶ προστάτων, ἐκμεταλευτῶν, τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν πλάσματων ποῦ σύρουν τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἐλεινωσικὴν τῶν εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀθηναϊκῶν κέντρων ἀπὸ πρωῒας μὲχρι νυκτός, ἔχει καταστήσει μάλιστα ἀληθινὴ. Κατὰ τὰς παροτρύν-

σεις καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν, ἀναμενόντων ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν κάθε καταστήματος εἰσερχομένων καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τὸν πλέον ἐνοχλητικώτερον τρόπον ἐναντίον τῶν θαμνῶν, νυσταγμένα, κουρασμένα, ἐλεινὰ καὶ τρισάθλια, προκαλοῦντα τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν φρίκην μετὰ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλαστην ἐξωτερικὴν δυστυχίαν ποῦ τὰ περιβάλλον οἱ ἐκμεταλευταὶ τῶν. Εἰς τὴν φρίκην αὐτὴν εἶχε ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῆς κοινῆς εὐπρεπείας καὶ τάσεως νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα τῆς. Δὲν πρόκειται ἐδῶ ἀπὸ περιφρονητικὴν ἀποστροφὴν ἀνθρώπων καλογορησμένων κατὰ τὸν δυστυχῶν αὐτῶν πλάσματων τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν μέσων ἐκείνων ποῦ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ σταθῶν εἰς τὰ πόδια τους. Ὁ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ βιοπαλαίῃ, ὅταν ἡ μοῖρα τοῦ ἔτοι ὦρισεν. Πρόκειται διὰ τὸν ἀπεχθῆ, καὶ ἀηδιαστικὸν καὶ ἐκμεταλλευτικὸν τρόπον, μετ' ὁποῖον ἐπιβάλλουν οἱ ἐκμεταλευταὶ τῶν εἰς τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα νὰ βιοπαλαίουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορὰ.

Εἶνε φρίκην νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς ὅτι τὸν νέον χρόνον ὑπεδέχθησαν οἰκογένεια δλόκληροι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὰ σκληρὰ πλήγματα τῆς εἰσαρμένης καὶ ἐνῶ ἀνθρώποι μετὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς χαρᾶς ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπα συνέκρουον χθὲς τὸ βράδυ γεμάτοι ἀπὸ εὐχαριστικῶν καὶ ποτήρια τῶν πρὸ πλουσίου καὶ μεγαλοπρεποῦς γεύματος, υποδεχόμενοι τὴν ἀφιξιν τοῦ νέου χρόνου, ἄλλοι συνεπεριούτο μέσα εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ ἀπαισίον περιβάλλον τῆς δυστυχίας τοῦ δοματίου τῶν! Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἀνακούφισιν εἰς τὰς καρδίας τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων εἶνε τὸ ὅτι κατωρθώσαν νὰ ὑποδεχθῶν καὶ τὸν νέον χρόνον μέσα εἰς τὸ σπιτί τῶν, ἔστω καὶ ἂν μέσα εἰς αὐτὸ κατοικεῖ ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀπόγνωσις, ἐνῶ ὑπάρχουν λαοὶ δλόκληροι, οὐκ μακρὰ ἀπὸ τὰ σπύτια τῶν, ἀλλὰ μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν, τὴν χῶραν τῶν, τοὺς δικούς τῶν, εἰς τὸποιν ξένους καὶ ἀγνώστους σύροντες τὴν δυστυχίαν τῶν ὑπὸ τὰ περιφρονητικὰ βλέμματα τῶν διαβωτῶν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΙΤΟ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ — Pierre Louys —

Ἐγδύθηκα γιὰ ν' ἀνεβῶ σ' ἕνα δένδρον. Τὰ γυμνά μου πόδια ἀγκάλιαζαν τὸν ἄγρο καὶ λειο κορμὸ. Τὰ σανδάλια μου, ἔσπαζαν τὰ κλαδιά. Σχεδὸν εἰς τὴν κορυφῇ, κάτω ἀπὸ φύλλα, εἰς τὴν σκιά, κάθισα καβάλλα σ' ἕνα κλαρί καὶ κεῖ κουνούσα τὰ πόδια μου σὸ κενὸ. Εἶχε βρέξει, σταγόνες ἀπὸ νερὸ ἐπεριταν καὶ κυλοῦσαν σὸ δόγμα μου. Τὰ χεῖρα μου ἦταν γεμάτα ἀπ' τῆς λεχθῆνης ποῦ φρυτάνουν στὰ κορμὰ δέντρων καὶ τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν μου κόκκινα γιὰτὶ εἶχα καταπατήσει τὰ λουλούδια. Νόμιζα πῶς τὸ ἔμορφο δέντρο ζούσε, ὅταν ὁ ἀνεμὸς περνοῦσε ἀνάμεσά του τότε, ἐσφιγγα τὰ πόδια μου περισσότερο καὶ φιλοῦσα τὸν τριχωτὸ λαμὸ κάποιου κλάδου.

Μετὰφρασις Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αἰγυθιμαί ράθυμα μὲσ' ἐν ἀνογνάλι κάποιον ῥόδο μάταια παλεύοντας τὸν ἄχαρο τῆς ἐπικράτησις ἀγῶνα... Μυρσικὸ τὸ εἶνε του σὰν ἀπὸ θυμιατῆρι τὴν ἀδύνατη πνοὴ του σβένει. Καὶ τρώει το ἡ ζήλεια... Τραγικὴς στιγμὴ... Βουβὸς ὁ πόνος του κάτου ἀπὸ τὰ σταχτιά οὐράνια ποῦ στᾶζουν δάκρυα μετὰ τὴν θλίβι ἀρμονίζονται τῆς μέρας. Καὶ ἄγοσβένει... ἀναζητήσας κάποια θαλερῆ τοῦ ἡλιου ἀχτιδα ὀμίενα τῆς σελήνης τὴν ἀρρωστη τὴν λαμψι συνιχαίνου. Καὶ ἄοισιτ ἐπὸ μῆρος σίον κρῖνο θάνατο του ἀξένοισια διαβαίνεις. Ἀνήμπορο τὴν ψυχὴ σου τὴν ἀπίκρανη, ἀνήμπορο νὰ σταματήσῃ... καὶ μονάχα στοχάζεσαι: — Ἀλλοῖμονο καὶ σήμερα τὰ στήθη μου δὲν θὰ στολίσω κανένα ῥόδο.

Κ. ΑΠΡΙΑΝ

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Επιχολούθησε έτσι ένας πανικός και ραγδαία πτώσις των μετοχών έως εις τὸ ἄρτιον. Καί πριν προφθάσει ὁ Λευκάτας νὰ δώσει τίς δικές του, ἐξημέωθη 12 χιλ. δραχ.

Ἐκάλεισεν τὸν μεσίτην του ἀμέσως, ἐνήργησε ἀνάγκησιν καὶ εὐρέθη τὸ λάθος. Ἐγινε μεγάλο σούσουρο εἰς τὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὅποιον ἀνεμίσθη ἐνεργῶν ὁ Ντιντῆς, ὁ ὅποιος εὐφρόν τὴν ἐδκαιρίαν κατάλληλον, ἀνέφερε εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι αὐτὴ εἶναι ξεμωλομένη «ὅτι τὰ ἔχῃ μὲ ἕναν», ὅτι «ἕνα βράδον τὴν ἔπιασε ποὺ τὸν εἶχε μτάσει στὴν καρμπίνα τοῦ τη λεφάνου» καὶ μάλιστα εἶχε μάρτυρας τοὺς καθαριστάς, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεσέθη αὐτῶν μισθοῦ.

Ὁ Γεν. Διευθυντῆς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Τί σκάνδαλον! Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ζημία τῆς Τράπεζης. Ἄ, αὐτὴ ἡ κυρία δὲν κάνει γιὰ τὴν Τράπεζαν. Ἄν θέλῃ νὰ φλερτάρῃ, ἄς πᾶρ ἔξω. Στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς ἡ Βουλὴ εἶχε διαλυθῆ καὶ ὁ περιφημος θεῖος δὲν ἐνέπνευε κανένα δρόμον δι' ἐπερωτήσιν. Καὶ ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ ἡ νέα Βουλὴ...

Ἐπῆρε τὸ τηλέφωνον λοιπὸν καὶ τὴν ἐκάλει. Ἡ Μίτσα προσῆλθε μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ. Δὲν ἐμάντευε, οὔτε ἐφαντάζετο ἀπόλυσιν.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, δὲν ἐδικαιώσατε τὰς προσδοκίας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως. Ὅχι δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ἐγίνετε ἀφορμὴ νὰ ζημιωθῇ ἡ Τράπεζα σημαντικῶν ποσῶν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρηθῆτε εἰς τὴν θέσιν σας.

— Ὁρφεῖλω νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην, κύριε Γεν. Διευθυντά, εἶπεν ἡ Μίτσα, νὰ σὰς βεβαιώσω δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπαυληθῶ.

— Δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ. Κάτι βαρύνει καὶ τὸ ἠθικόν σας προσέθηκεν ὁ Γεν. Διευθυντῆς. Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου ἀναφορὰν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τόσον κολακευτικὴ γιὰ σὰς.

Ἡ Μίτσα δὲν ἠμπούρει νὰ κρατηθῆ. Εἶχε τὴν ἀναίδειαν αὐτὸς ὁ κύριος νὰ ἀποφαινηται καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν τῆς!

— Καὶ σὰς λέγει ὁ κύριος Γενικός Ἐπιθεωρητῆς εἰς τὴν ἔκθεσίν του, ἠρώτησις, καὶ διὰ τὰς ἐπιθέσεις του;

— Ποίας ἐπιθέσεις του; ἠρώτησεν ὁ Γεν. Διευθυντῆς.

— Τὰς ἀλληπαλλήλους καὶ φορτικὰς ἐπιθέσεις του ποὺ μοῦ ἔκαμε Ἄ, ὄχι, κύριε Διευθυντά. Αὐτὸ εἶναι ἀδίκον. Θέλετε νὰ δυσφημῆσατε μιὰ κόρη, ἡ ὁποία ἴσα - ἴσα ἀπέκρουσε τὰς βαναύσους ἐπιθέσεις τοῦ υἱοῦ σας καὶ ἡ ὁποία μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χεῖρ προχθὲς τὸ βράδον, ὑπερήσπισε τὴν τιμὴν τῆς μέσας εἰς τὴν καρμπίνα τοῦ τηλεφάνου. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν θέσιν σας. Φεύγω μόνον ἀπὸ τὴν φωνὴν αὐτῆς ἀτιμίας.

— Τιὲν, τιὲν, σ' ἐτ' ἐν σαντάξ! ἔκαμε ὁ Γεν. Διευθυντῆς, σὰν νὰ μιλοῦσε μόνος του.

— Ὅχι Κύριε, δὲν ἐκρίβω κανένα εἶπε μὲ τόνον, διαμαρτυρίας ἡ Μίτσα. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ συγκαλύψετε ἀτιμίας μὲ τὸ ἠθικόν μου.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ ἐξωθήσεται τὰ πράγματα εἰς τὰ ἄκρα. Ἡ Τράπεζα, ὄχι μόνον δὲν σὰς καταδιώκει διὰ τὴν ζημίαν...

— Νὰ μὲ καταγγεῖλῃ! ἔκαμε ἡ Μίτσα. Θὰ μιλήσουν ὅμως καὶ οἱ καθαριστὰί...

— Οἱ καθαριστὰί ἐμίλησαν εἰς τὴν ἐκθεσίν τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ καὶ αἱ καταθέσεις των εἶναι ἠκιστα κολακευτικαὶ διὰ σὰς. Δὲν ἐννοῶ ὅμως γιατί θέλετε νὰ δεῦντε τὰ πράγματα. Ἡ Τράπεζα δὲν θὰ σὰς ἀδικήσῃ. Τούναντίον δὲν θὰ σὰς ἀρνήθῃ καὶ τὸ δῶρον σας...

Ὁ Γεν. Διευθυντῆς ἐγνώριζε καλά τὸν μονακρῖβόν του.

Ἀπὸ τὴν σκηνοθεσίαν ποὺ εἶχε κάμει διὰ νὰ βαρύνῃ τὴν Μίτσαν, ἐμάντευσε τί θὰ εἶχε συμβῆ. Ἐσπείωσε λοιπὸν νὰ προσέβῃ, τείνων εἰς αὐτὴν ἕνα κλεῖ χαιρτί.

— Σὰς ἔχω ἐδῶ ἔτοιμον ἕνα ἐνταλματάκι γιὰ δύο χιλιάδουλες...

Ἡ Μίτσα ἐτινάχθη.

— Χά, χά, χά. Θέλετε νὰ ἐξαγοράσῃτε μιάν ἀπόπειραν κατὰ τῆς τιμῆς μου; Ὅχι, κύριε. Σὰς τὰ χαρίζω τὰ χηρίματά σας καὶ σὰς χαιρετῶ.

Καὶ τὸν ἀφῆκε μάρμαρον. Ἐπειτα ἔτρεξε εἰς τὴν καρμπίνα τῆς, ἐπῆρε τὰ πράγματά της καὶ ἐτηλεφώνησεν τοῦ Στέφου, πρὸς τὸν ὅποιον ἀνεκοίνωσε τὰ διατρέξαντα.

— Καλὰ, περιμένε με στοῦ Πετρίτου ἀπέναντι τῆς εἰπε. Ἐργουμα.

Μετ' ὀλίγον συνητήθησαν. Ἡ Μίτσα ἦτον ἀηλιτισμένη. Τί θὰ ἐγίνετο τώρα! Δὲν εἶχε κανένα.

— Εἴμ' ἐγὼ τῆς εἶπεν ὁ Στέφος. Γιὰ κάθε σου περίστασι, γιὰ κάθε σου ἀνάγκη ἔχεις ἐμένα κοντά σου.

Ἡ Μίτσα ἐκάρφωσε δακρυρομένα ἀπὸ συγκίνησιν τὰ μεγάλα γαλιανὰ μάτια τῆς καὶ τὸν ἠχαριστήσθη.

Ἀπεφάσισεν πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνῃ κοντά εἰς τὴν οἰκογένειαν ποὺ ἔμενε, μέχρις ὅτου ὁ Στέφος διευθετήσῃ μερικὰ ζητήματα. Ἐπειτα συνενόηθησαν γὰρ συναντηθῶν βραδύβραδον εἰς τὰς πεντέμνησιν, στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἐχορισθῆσαν.

Ἡ Μίτσα ἐπῆγε σὰν τρελλὴ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐδανθία, ἡ νοικοκυρὰ τῆς. Εἰς ἔλειπν.

Καὶ ἐπιθύρησε ἡ Μίτσα καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ κλειθῇ τὴν πόρτα καὶ νὰ πετάξῃ τὸ καπέλλο καὶ τὰ πράγματά της στὸ τραπέζι.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί. Τώρα γύρω τῆς ὠρθάνετο ἕνα ταμπλό, ποὺ μέσα ἔβλεπε μὲ σκοτεινὰ χρώματα ἕνα ἀπαισίον μέλλον.

Νά, μακριὰ ἐκεῖ, μὲ ἀπαλοὺς τόνους, φεύγει ὀλοένα, τὸ μοναστήρι, μὲ ἕνα θαυμάσιο πάγκο καὶ μιὰ ἀκρογιαλιά παρέκει. Ἐδῶ κοντά, ἀγκάθια καὶ βράτα σκοτεινόχρωμα. Ἐνα φεῖδι περνεῖται ἀπὸ μέσα, καταπαράσκει καὶ τεντώνει τὸν λαμόν του καὶ χάσκει μὲ τὸ ἀπαισίον στόμα του καὶ χύνει τὸ φαρμάκι του κατεπάνω τῆς. Παρέκει ἄλλα φεῖδια σαλεύουν καὶ γλιστροῦν μέσα στὰ χόρτα. Νά τώρα μιὰ σιαῖ, ὁ Στέφος, σαφάνει τὰ φεῖδια, μὰ τὸ μεγάλο, ἐκεῖνο τὸ πρῶτον τοῦ κόβει μιὰ δαγκωνιά καὶ πέφτει ἡ γυναῖκα. Ποιὰ εἶν' αὐτή; Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὴν ἐσπρωξέ καὶ ἡ γυναῖκα ἐκείνη κλαίει. Καὶ νὰ τώρα ἡ σιλουέττα τοῦ μοναστηριοῦ πλησιάζει καὶ φαίνεται εὐδιάκριτα καὶ εἰς τὸ βάθος ἕνας ἀνήφορος. Θεέ μου! Τί ἀνήφορος φοβερός! Καὶ ἕνα χεῖρ ἀόρατον, μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμις τὴν ἐσπρωχνε πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἦτον τόση ἡ ἀγωνία τῆς, ὥστε ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς. Εἶχε περιπέσει εἰς ἕνα εἶδος ληθάργου. Ἐτρεμε ἀκόμη καὶ εἶχε κρυώσει. Εἶχε ταραχθῆ πολὺ.

Τὸ ρολοῖ τῆς εἶδεινε τέσσερες καὶ μισὴ καὶ ἔμεινε κατάπληκτη. Θὰ εἶχε φθάσει εἰς τὰς ἔνδεκα σπῆτι τῆς. Εἶχε κοιμηθῆ λοιπὸν πεντέμνησιν ὄρες.

Τώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται ἔσθη. Ἐνοίωθε τὰ μάγουλά της νὰ καίουν. Ἐκτινάχθηκε εἰς τὸν καθρέπτην. Ἦταν φωτιά.

Ἐτοιμάσθη γρήγορα - γρήγορα καὶ ἔτρεξε νὰ περιμένῃ τὸν Στέφον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

* ΤΟ ΨΩΜΙ *

Τώρα [ποὺ λόγῳ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἡ συζήτησις τοῦ ψωμοῦ εἶναι ἡ σπουδαιότερα, ὁ ἐμβριθὴς συνεργάτης τῆς «Εἰκονογραφημένης» κ. Κ. ἀνέλαβε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστους μας τὴν ἱστορίαν τοῦ ψωμοῦ καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κατασκευῆς του.

Καὶ οἱ πρόγονοί μας εἶχαν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὑπῆρξε ποτε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ψωμὶ ἦτο ἀγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦτο τοῦλάχιστον μαρτυρεῖ ὁ Ἀττικὸς μῦθος περὶ τοῦ Τριπτολέμου, τὸν ὅποιον ἡ μάστιξ τοῦ Διμητῆρ, ἡ θεὰ τῆς Γεωργίας, ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον νὰ διδάξῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ αἴτου.

Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἔμαθαν νὰ καλλιερгоῦν τὸ σιτάρι οἱ ἄνθρωποι, ἐβράδυναν νὰ φθάσουν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ψωμοῦ. Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι ἐτραῶνον τοὺς καρπούς τοῦ αἴτου, μολὶς ἐγαλακτοῦσαν, ὄμοιους, ἢ ἀφοῦ τοὺς ἐκαρφάλιζαν. Βραδύτερον ἐκοπάνιζαν ἢ ἐτίθον μεταξὺ δύο λίθων τὸ σιτάρι καὶ ἐβράζαν τὸ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παραγόμενον χονδρὸν ἄλευρον, ἀφοῦ τὸ ἀνακάτευαν μὲ γάλα, τυρὶ ἢ λίπος. Τελευταίον δὲ ἔμαθαν νὰ ζυμώνουν καὶ νὰ ψήνουν τὸ ψωμὶ.

Ὁ φούρνος, ὁ ἴστος ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ἐβράδυνε πολὺ νὰ ἀνακαλυφθῇ, ἐπὶ πολὺ δὲ ἐψήνετο τὸ ψωμὶ, ὁ ἄστος, ἐπὶ ἀπλῆς πυρᾶς, ἢ ἐπὶ πέτρῳς πυρῶμενης, ἢ καὶ εἰς τὴν στάκτην, ὅπως καὶ σήμερον ἐνίστη εἰς τὰ χωρία.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ψωμοῦ ἦτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα συνηθὺς ἔργον τῆς οἰκοκυρίας, ὅπως καὶ τώρα ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ σπῆτι ἠλέθετο τὸ σιτάρι, καὶ ἐκτὶ ἐζυμώνετο καὶ ἐψήνετο τὸ ψωμὶ.

Κατ' ἀρχὰς τὸ σιτάρι, διὰ νὰ μετατραπῆ εἰς ἄλευρον ἐκοπάνιζε εἰς ἕνα μεγάλο γουδί, ὅμοιον πρὸς τὰ μεγάλα γουδιά, ποὺ ἐκοπάνιζον ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνηθῶς τὸν καφὲν εἰς τὰ νησιά μας μὲ σιδηρὰ ἢ ξύλινα γουδοῦχρα, λεπτότερα εἰς τὸ μέσον καὶ πολλὰ ἐξογκωμένα εἰς τὰ ἄκρα.

Ὅταν ἀρχίσαν νὰ ἀλέθουν τὸ σιτάρι, μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο συνηθῶς τὸν χερσὶ μύλον, χειρομύλην κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Τὸ ἀπλούστερον αὐτοῦ σῆμα ἦτο ὅπως τοῦ σημερινοῦ χερσὶ μύλου, μὲ τὸν ὅποιον τρέβουν καὶ οἱ χωρικοὶ μας τὸ σιτάρι, ὅταν θέλουν νὰ κάμουν πλιγούρι: Στρογγύλος σκληρὸς λίθος μὲ ἐμβόλον εἰς τὸ μέσον, περὶ τὸ ὅποιον στρέφεται ἄλλος ὁμοῖος στρογγύλος λίθος κειμένος ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἔχον ὄψη, διὰ τῆς ὁποίας σφηνώνεται εἰς τὸ ἐμβόλον. Εἰς τὴν αὐτὴν ὄψιν ῥιπταίει καὶ τὸ σιτάρι διὰ νὰ τριφθῇ μεταξὺ τῶν δύο λίθων. Ἐνίστη ὁ κατώτερος λίθος εἶχε εἰς τὸ πλάγιον, εἶδος στομίου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο τὸ ἄλευρον.

Υπῆρχον ὅμως καὶ τελεσιτέρας χειρομύλῳ εἰς τὰς πλουσιωτέρας οἰκίας καὶ τὰ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρτοποιεῖα. Αὐταὶ ἀπετελοῦντο ἐκ τοῦ κατωτέρου λίθου, ὁ ὅποιος ἐλέγετο κυρίως μύλη καὶ ἦτο κῶνος, σφηριζόμενος ἐπάνω εἰς πλατυτέραν στρογγύλην ἢ τετραγωνικὴν βᾶσιν, καὶ ἐκ τοῦ ἀνωτέρου λίθου, ὁ ὅποιος ὀνομάζετο ὄνος ἢ ὄνος ἀλέτης, καὶ ὀμοιάζε πρὸς διπλοῦν κῶνον, κενὸν ἐσωτερικῶς. Ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρου κῶνον τοῦ ὄνου τούτου, ἐρρίπτετο τὸ σιτάρι, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν περιστροφὴν ἐπιπτε διὰ μικρῶν ὀπῶν εἰς τὸν κατώτερον κῶνον καὶ ἐτριβετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κατωτέρου λίθου, τῆς μύλης, εἰς ἄλευρον.

Ὁ μύλος οὗτος περιστρέφετο διὰ δύο χονδρῶν ξύλων, τὰ ὁποία ἐλέγοντο κῶσαι, καὶ ἐστερεωνόντο ὀριζοντίως εἰς τετραγωνικὰς ὀπὰς, ἐυροκομμένας εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὄνου. Τὸ ἄλεσμα τοῦ αἴτου ἐγίνετο κατ' οἶκον, ἠσυχολοῦντο δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ κωρασιεὶ καὶ κυρίως αἱ δούλαι. Διὰ νὰ ἐλαφρύνονται κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἐτραγῶδον κατάλληλα ἴσημα, τὰ ὁποία ὀνόμαζον, ὅπως καὶ τοὺς μυλωνάδες, μυλωνάρους. Ἐν τοιοῦτον ἴσημα ἤρχιζε μὲ τὸν σῆτον «Ἄλει μύλα, ἄλει καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει μεγάλας Μυτιλάνας βασιλεύσας». Δηλαδή: «Ἄλεθε, μύλε, ἄλεθε» καὶ ὁ Πιττακὸς ἄλεθεν, ὁ βασιλεὺς τῆς μεγάλης Μυτιλήνης. Διότι ὁ περιφημὸς βασιλεὺς τῆς Μυτιλήνης Πιττακὸς, εἰς ἐκ τῶν ἐπτά σφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἠναυχοῦσθετο νὰ γυμνῇ τὸν χερσὶ μύλον, θεωρῶν αὐτὸ πολὺ καλὸν γύμνασμα. Τὸ ἀρχαῖον τραγῶδι τοῦ μύλου, μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὸν περιφημὸν χωρὶς μὲν ἀλλὰ ἐπισκοποῦν τοῦ Δαμαλά, ὁ ὅποιος πωληθεὶς ὡς δούλος εἰς πειρατὰς καὶ ὑποχρεωθεὶς νὰ ἀλέθῃ εἰς χερσὶ μύλον καὶ νὰ κούνη τὸ λίκνον τοῦ παιδιοῦ τοῦ πειρα-

τοῦ, ἐτραγουδοῦσε τὸ περιφημὸν τραγῶδι, τὸ ὅποιον ἐτελείωνε μὲ τὸ «γύρνα τὸ χερσὶ μύλο, κούνα τ' ἀραπόπουλο».

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δούλων μεταχειρίζοντο καὶ ζῆα διὰ νὰ γυρίζουν τοὺς μύλους ἴππους καὶ ὄνους. Τότε δὲ ἐγίνετο ὁ μύλος ὀλίγον πολυπλοκώτερος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον καὶ τὸν νερόμυλον, καὶ μόνον οἱ ἀνεμόμυλοι ἐφευρέθησαν τὸν μεσαῖον.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τότε ὑπῆρχον διάφορα εἶδη ἄλευρου. Τὸ κοινότερον ἦτο τὸ ἄλευρον, ὀλίγον καλλίτερον ἢ σμιδαλις καὶ ἡ καλλίστη ποιότης ἡ γύρη. Διέκριναν ὅμως μεταξὺ ἄλευρου ἀπὸ σιτάρι, τὸ ὅποιον ἐλέγετο κυρίως ἄλευρον, καὶ ἀπὸ κριθᾶρι, τὸ ὅποιον ἐλέγετο ἄλιφτον.

Τὸ ἄλευρον ἐκοσκίνιζαν, διέσηθον, διὰ τῆς σήτας, ἢ κρησάρας, ὅπως λέγομεν σήμερον (κρησάραν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι), καὶ ἐζυμώναν (ἐματτον, ἐψύθων) ἔπειτα ἐντὸς πηλίνης λεκάνης ἢ σκάφης πηλίνης ἢ ξυλίνης ἢ καὶ λιθίνης, τὴν ὁποίαν ἔλεγον μάκτραν ἢ κάρδοπον. Τὸ προζύμι ὀνόμαζον ζύμη, τὴν δὲ σημερινὴν ζύμη φάραμα ἢ σταῖς.

Διὰ νὰ ἐτοιμάσουν προζύμι μετεχειρίζοντο διαφόρους τρόπους, π. χ. ἐζυμώναν κριθῖνον ἄλευρον μὲ νερόν καὶ κατασκευάζον μεγάλην πήταν, τὴν ὁποίαν ἔθετον ἐπάνω εἰς τὴν πυρᾶν, ἕως ὅτου ἐκοσκίνιζεν, ἔπειτα τὴν ἐφύλαττον εἰς σκεπασμένα δοχεῖα, ὅπου ἐξήνιζε καὶ τὴν μετεχειρίζοντο ὡς προζύμι. Εἰς ἕν ἀρχαῖον βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Γεωπονικὰ», ὑπάρχει ἡ ἐξῆς συνταγὴ διὰ τὸ προζύμι: «Ἐάν θέλῃς νὰ ἔχῃς ὄλον τὸν χρόνον προζύμι, νὰ κάρῃς ἄφρον, ὅταν βράξῃ ὁ μούστος, καὶ νὰ ζυμώσῃς μὲ αὐτὸν καλὰ ἄλευρον ἀπὸ κριθῖν, νὰ κάρῃς μικρὰς πῆτες καὶ ἀφοῦ τὰς ξηράνῃς εἰς τὸν ἥλιον, νὰ τὰς φυλάτῃς εἰς δροσερὸν μέρος καὶ νὰ παίρῃς ὄσον θέλῃς κάθε φορὰ». Ὅταν ὅμως δὲν εἶχαν ἄλλο πρόχειρον προζύμι μετεχειρίζοντο σόδαν, ἢ ἔρριπτον μίαν ἡμέραν πρὶν νὰ ζυμώσουν σταφύλια εἰς τὸ νερόν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἔσειβαν καὶ ἔπαιρναν τὸν χυμὸν διὰ προζύμι.

Πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν σημερινῶν μας ἀρτοποιῶν ἀναφέρομεν, ὅτι πολλοὶ ἐφόρουν εἰς τοὺς ζυμοτάς γάντια καὶ τοὺς ἔθεταν φέμιστρον διὰ νὰ μὴ ἀνακατανέται ὁ ἰδρῶς καὶ ἡ ὀσμὴ τῆς ἀναπνοῆς των μὲ τὴν ζύμη.

Τὰ ψωμὰ ἐπλαθάν (ἐπλαττον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι) ἐπάνω εἰς ἕνα πλατὺ ξύλο, τὸ ὅποιον ὀνόμαζον πλάθανον, (ἢ πλασταριά ἢ πλαστῆρι σήμερον). Τοὺς ἔδιδον δὲ διάφορα σχήματα καὶ ὀνόματα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποία ὡς κἀλλυκὸς κολλῶσαι (κολλῖκια, κουλούρα) ἔμειναν καὶ σήμερον. Μετὰ ταῦτα τὰ ἔθεταν εἰς τὸν φούρνον μὲ πτυρία, ὅπως τὰ σημερινὰ, ὅταν ὁ φούρνος ἦτο μεγάλος καὶ τὰ ἔψηναν.

Τὰς διαφόρους ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν τοῦ ψωμοῦ βλέπομεν εἰς διάφορα ἀρχαῖα πηλινα μικροτεχνήματα τοῦ 600 π. Χ. κωμωμένα ἄεχνα, σύμφωνα μὲ τὸν τρόπον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν χάριν καὶ φυσικότητα. Κς.

ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ κ' ἀπάνω ἀπὸ τὸ κάστρο προσβάνει τὰ μεσάνυκτα ἕνα πολὺ μικρὸ ἄστρο.

Μήπως τ' ἀστέρη εἶσαι σὺ; μ' ἂν εἶσαι πῆς νὰ γείνω ἄστρο κ' ἐγὼ - καὶ δίπλα σου παντοσίνα νὰ μείνω.

Μὰ γιατί στέκει ἀνίχνον μου; σὰν κἀνὶ νὰ ζητήρ; γιατί ἔλκει τὸ βλέμμα μου καὶ πάντα τὸ κοιτάει;

Καὶ τότε πῆς μου ποῖς θνητὸς ποῖς ἤθελε τολμήσει ἀπ' τὸν γαλάζιον οὐρανὸ διὸ ἀστέρη νὰ χωρίσῃ; Δις Ἐλδα

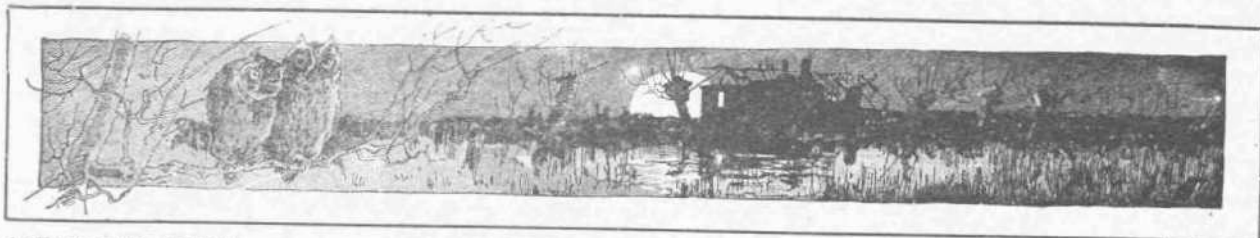

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11 (ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΛΩΝ)

Κουστούμια Σκαποξίτικα ἀνδρικότα χειμερινά. Κασιμίρια ὄλων τῶν κωτιέρων εἰδῶν καὶ χρωματισμῶν κ.λ.π.

<p>ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 11 ΕΝΑΝΤΙ ΒΑΣ. ΣΤΑΥΛΩΝ</p> <p><i>Τὰ πεφημισμένα Costumes - Tailleur</i></p> <p>ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ</p>	<p>ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ",</p> <p>ΣΤΑΔΙΟΥ 31</p> <p>Κουστούμια ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία δι' ἄνδρας. Ὑφάσματα χειμερινά, ἐσώρουχα πλεκτὰ νεωτάτων συρμού.</p>
--	---

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ!

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η. Η σφαγή.

Τὸ σπίτι, όπου κατοικοῦσε ὁ ναύαρχος, ἦτο μιὰ μεγάλη οἰκοδομή, ἐγειρομένη εἰς τὸ βάθος αὐλῆς καὶ ἔχουσα δύο πτέρυγας πρὸς τὴν ὁδόν. Τοῖχος, ἔχων μεγάλην θύραν καὶ δύο μικρὰς μετὰ κινκίδος, χώριζε τὴν αὐλὴν ἀπὸ τὸν δρόμο.

Ὅταν οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔφθασαν ἐκεῖ, εἶδαν τὸ σπίτι περικυκλωμένο ἀπὸ Ἑλβετοὺς στρατιώτας.

Ὁ Κοκκινός, ὁ Μωρεβέλ καὶ ὁ Λαουριέρος, διακρινόμενοι μακρόθεν ἀπὸ τὸν λευκὸν τοὺς σταυροὺς, ἐγένοντο δεκτοὶ με κραυγὰς ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ βρέθηκαν μέσα εἰς τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο πλῆθος. Καὶ δὲν θὰ τοὺς ἦτο δυνατόν νὰ περάσουν ἂν δὲν ὑπῆρχον μερικοὶ, ποὺ ἐγνώριζαν τὸν Μωρεβέλ καὶ οἱ ὅποιοι κατῴρθωσαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν δίοδον. Ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς ἤμπόρεσαν νὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν αὐλήν.

Μέσα εἰς τὴν αὐλὴν αὐτήν, τῆς ὁποίας εἶχον ἐκβιάσει καὶ τὶς τρεῖς πόρτες, οἱ δολοφόνοι ἄφιναν ἀπὸ σεβασμὸν ἕνα χώρον ἀκούοντως εὐρύν, καὶ εἰς τὸν κενὸν αὐτὸν χώρον ἴστατο εἰς εὐγενῆς ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπάνω εἰς τὸ σπαθί του καὶ μετὰ τὸ βλέμμα του ἐστραμμένον πρὸς ἕνα ὑψηλὸν ἔξωστην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συχνὰ κτυποῦσε τὸ ἔδαφος ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γύριζε κ' ἐρωτοῦσε ἐκείνους, ποὺ ἐστέκοντο κοντὰ του:

— Τίποτε ἀκόμη, Κανείς... ἴσως νὰ τὸν εἰδοποιήσαν ἐγκαίρως καὶ ἔφυγε.

— Ἀδύνατον, ἐξοχώτατε.

— Καὶ γιατί; Δὲν μοῦ εἶπατε λίγο πρὶν φθάσωμεν, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος με γυμνὸ σπαθί καὶ τρέχων σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, ἦλθε κ' ἐκτύπησε τὴν πόρταν;

— Ναί, ἐξοχώτατε. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔφθασε καὶ ὁ κύριος Μπέσιμης. Ἔσπασαν τὴν πόρταν καὶ περιεκύκλωσαν τὸ σπίτι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ναὶ μὲν μπήκε, ἀλλὰ βεβαίως δὲν κατῴρθωσε νὰ βγῇ.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κοκκινός εἰς τὸν Λαουριέρον, ἀπατόμα, ἢ αὐτὸς ποῦ εἶναι ἐκεῖ πέρα εἶναι ὁ δούξ τοῦ Γκιζ;

— Ἐ! Μπέσιμη, ἔ, φώναζεν ὁ δούξ με ἰσχυρὰν φωνὴν, τελείωσε;

Καὶ μετὰ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τοῦ ἐκτύπησεν ἀνήσυχος τὸ λιθόστρωτον.

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀκούσθησαν ποδοβολητὰ ἀλόγων καὶ κλαγγαὶ ὄπλων συγκρουομένων. Ὁ δούξ ἐκινήθη, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὀρμηθῆ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐξοχώτατε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Γάστ, ἢ ἀξιοπρεπεῖά σας ἐπιβάλλει νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ περιμένετε.

— Ἐχεις δίκην, Γάστ. Σ' εὐχαριστῶ! Θὰ περιμένω.

Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀποθνήσκω ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀνησυχία. Ἄ! κ' ἂν μοῦ φύγη!

Ἐξαφνὰ ἀκούσθη κρότος προσεγγιζόντων βημάτων. Τὰ τζάμια τοῦ ἰσογείου ἐφωτίσθησαν με ἀκτινοβολίαν. Τὸ παράθυρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ δούξ ἐπαυειλημένως προσήλωνε τὰ βλέμματά του, ἀνοίξεν, ἢ καλλίτερον συνετρίβη καὶ ἕνας ἄνδρας, με ὄχρον πρόσωπον, λευκὸν καὶ καθημαγμένον λαμόν, ἐφάνη εἰς τὸν ἔξωστην.

— Μπέσιμη, ἀνέκραξεν ὁ δούξ. Ἐπιτέλους! Λοιπόν;

— Ἰδοὺ, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς ψυχρῶς, σκύβων ὡς νὰ ἐσθίκωνε κανένα βάρος.

— Καὶ οἱ ἄλλοι, ῥώτησεν ἀήσυχος, οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι τελειώσονται τοὺς ἄλλους.

— Κι' ἐσὺ τί ἔκαμες;

— Ἐγώ, τώρα θὰ ἴδητε. Κάμετε λίγο πίσω.

Ὁ δούξ ὀπισθοχώρησεν ἕνα βῆμα. Καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τί ὁ Μπέσιμης ἔσυρε μετὰ τὸσον μεγάλον μόχθον. Ἦτο τὸ πτώμα ἑνὸς γέροντος. Τὸ ἐσθίκωνε ὑπὲρ τὸν ἔξωστην, τὸ ἐταλάντευσεν ἐπ' ὀλίγον καὶ τὸ ἔριξεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του. Ὁ ὑπόκαφος κρότος τῆς πτώσεως, τὸ αἷμα ποὺ ἀνεπύθησεν ἀπὸ τὸ πτώμα καὶ ἔβραψε τὸ λιθόστρωτον, κατετρόμαξαν τὸν δούκα. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα αὐτὸ διήρκεσε πολὺ ὀλίγον, ἢ δὲ περιέργεια ὠθήσεν τὸν καθένα νὰ προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα.

— Ὁ ναύαρχος! ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως εἴκοσι στόματα καὶ ἔπειτα ἐσιώπησαν.

— Ναί, ὁ ναύαρχος! Αὐτὸς εἶναι, εἶπεν ὁ δούξ παρατηρῶν τὸ πτώμα με ἀγρίαν χαράν.

— Ὁ ναύαρχος! ὁ ναύαρχος, ἐπανέλαβον φωνάζοντες ὅλοι οἱ θεαταὶ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς σκηνῆς, συνωθούμενοι καὶ πλησιάζοντες με φόβον τὸν καταβληθέντα μέγαν ἐκείνον γέροντα.

— Ἄ! λοιπὸν Γάσπαρ, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Γκιζ με ὕφος θριαμβευτικόν. Διέταξες καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν πατέρα μου, ἐκδικούμαι τώρα. Καὶ ἐπάτησεν μετὰ τὴν λύσσα τῆς ἐκδικήσεως, στὸ στήθος τὸν ἥρωα τῶν διαμαρτυρομένων.

Αἰφνῆς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θνήσκοντος ἤνοιξαν με κόπο καὶ ἐνῶ ἡ ἀκρωτηριασμένη χεὶρ του συνεστία διὰ τελευταίαν φορὰν, με βραχνῶδη φωνὴν ἐψιθύρισε:

— Ἐρρίκε Γκιζ, θὰ αἰσθανθῆς καὶ σὺ μίαν ἡμέραν τὸν πόδα ἑνὸς δολοφόνου ἐπὶ τοῦ στήθους σου... Δὲν ἐφόνευσα ἐγὼ τὸν πατέρα σου... Ἔσο κατηγορούμενος!...

Ὁ δούξ, κάτωχος καὶ τρέμων, ἠσθάνθη παγερὰν φρίκην νὰ διατρέξῃ τὸ σῶμα του. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ κἀνθρον μετώπων του, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὴν πένθιμον ὀπτασίαν ποὺ τὸν ἐβασάνισε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Αἱ γυναῖκες.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὅταν λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι καμωμένος ἀπὸ χῶμα;

— Προκειμένου περὶ γυναικῶν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι πολλὴ σωστὴ παρατήρησις:

— Καὶ ὁ λόγος;

— Ἀπλούστατος. Ἄμα σοῦ μοῦν εἰς τὸ μάτι δύσκολα βγαίνουν, ὅπως καὶ ἡ σκόνη.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ
Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
 ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
 ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΛΗΘΕΣ ΤΩΝ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ
 9-12 καὶ 3-5 κατ' ἐκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ.
 ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 6*

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΑΙ = ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Παράλληλος πρὸς τὰ ἐκτεθέντα ἀπὸ τῶν ἐστηλῶν τούτων περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνωνόμων ἐταιριῶν βιομηχανίας, καὶ ἰμοῦ μετὰ τῆς ἐρευνῆς τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν, δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ἡ λεγομένη Ἐμπορικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' ὅσον ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς διενεργήθη τὸ φινανσάρισμα τῶν διοργανώσεων τῆς συνωμοσίας κατὰ τοῦ καθεστώτος καὶ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἄν θέσωμεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀρμοδίων τὰ ὑπόλοιπα τῶν λογαριασμῶν τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1916, θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ μὲ ὀλίγον ἐταιρικὸν κεφάλαιον ὄγκ. 5.000.000 ὑπάρχουσα καὶ λειτουργοῦσα ὡς «ἐμπορικὴ» Τράπεζα, πρὸς τὸ θεαθῆναι, ὡς ὄθην ἐνισχυτικὴ τῆς ἐλληνικῆς ἀγορᾶς, ἐπέδωκε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἰς ἐργασίαν ἐπὶ χρεωγράφων γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ ρωσσικῶν, παρὰ τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεως τῶν τοιούτων τίτλων ἐν τῇ διεθνῇ Ἀγορᾷ, πάντως ὅμως δι' ἰδιαίτερος λόγους.

Θὰ ἴδωμεν ἐπίσης οἱ ἀρμόδιοι καὶ θὰ πληροφορηθῶμεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος (ἢ) ὅτι τὸ ὡς νομικὸν πρόσωπον ἐγκριμένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας κατὰστῆμα τούτου, ἔκαμε καὶ κάμνει κατὰ καλλίτερον, Ἐδάνεισε μεγάλα, μέγιστα ποσά, ἀναλόγως πρὸς τὰ ἐταιρικὰ αὐτοῦ κεφάλαια, ἐπὶ ἐντόκων γραμματίων τοῦ... Ἀγγλικῶν καὶ Ρωσσικῶν Δημοσίου.

Ἄλλ' ἐπίσης θὰ ἴδωμεν οἱ ἀρμόδιοι, πρὸς μεγίστην αὐτῶν κατάπληξιν, ἂν μὴ τι ἄλλο εἴπωμεν, θὰ ἴδωμεν, ὅτι καθ' ὅσον χρόνον ἠτοιμάζετο ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν περικλειόντων τὴν Ἑλλάδα στόλων, καθ' ἕνα ἡμέρας ἕνα ἀγγήματα ἐξώρμων" διὰ νὰ καταλάβουν μετὰ τῶν ἀποθηκῶν ὄπλων καὶ πολεμοφοδίων τοῦ Κράτους καὶ τὰς ἀποθήκας καὶ τὸ ἐργοστάσιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρίας Πυριτιδοποιεῖας καὶ Καλυκοποιεῖας (τοῦ συνήθως ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἀναφερομένου «Μαλτασιωτῆ»), τοῦ ὁποίου ὅμως σπουδαῖοι μέτοχοι καὶ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι καὶ οἱ κ. κ. Ἐμπεδοκλῆς, Στρατούλης καὶ Μαλτασιωτῆς, οἱ γνωστοὶ εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν καὶ ἀνακριτικὴν Ἀρχήν, καὶ τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὑποίας συνεκροτεῖτο μάχη ἐξώθεν καὶ σχεδὸν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Πυριτιδοποιεῖου τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς, αὐτὴ εἶχε παύσει ἐντελῶς πλέον πᾶσαν σχέσιν καὶ συνάφειαν πρὸς τὸ ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸ ὅποιον ἐνεκρίθη τὸ καταστατικὸν τῆς καὶ μετετρέπη εἰς Τράπεζαν, διευκολύνουσαν τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπαναστατικῶν κόχλων ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιεῖ, ἐν Κερκύρᾳ, ἐν Σύρῳ, ἐν Χίῳ, ἐν Ἡρακλείῳ καὶ ἀλλὰχοῦ.

Ἄλλ' ἂς παραταχθῶμεν οἱ ἀριθμοὶ τῆς Τραπεζῆς Ἐμπεδοκλέους, ἵνα οἱ ἀρμόδιοι καὶ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἐν γένει κρίνωσι πῶς τὸ ἐν Ἑλλάδι ἐγκριμένον τούτου νομικὸν πρόσωπον ἐκπληροῖ ἤκιστα μὲν τὸν ἐμπορικὸν του προορισμὸν τῆς μετεμπίσεως, τὰ μάλιστα δὲ τὸν βενιζελικὸν αὐτοῦ ρόλον.

Ἐνεργητικόν

Προεξοφλήσεις	Δρ.	574.546
Ἐντ. Γραμμάτ. χρεωγράφα καὶ τοκομεριδία	»	4.763.164
Δάνεια ἐπὶ χρεωγρ.	»	6.536.126
Λογ. Διαφοροὶ	»	431.298
Ἀνταποκρίται	»	1.639.030
Συναλλάγματα πρὸς εἰσπραξίν	»	4.206.681

Παθητικόν

Ἐταιρ. κεφάλαιον	Δρ.	5.000.000
Καταθέσεις	»	24.061.498
Ἐπιταγαὶ πληρωταῖαι	»	860.130
Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν	»	3.070.273
Λογ. διαφ. πιστωτ.	»	2.270.955

Τί εἶναι ἐκεῖνα τὰ 4.763.164 ἐν τῷ Ἐνεργητικῷ τῆς Τραπεζῆς τῶν 5.000.000 ἐταιρικῶν κεφαλαίων ἐν τῷ Παθητικῷ;

Εἰς τὸ ποσὸν τῶν 4.763.164 περιλαμβάνονται:

Ἐντοκα γραμμάτια	Δρ.	2.874.402
Χρεωγράφα καὶ τοκομεριδία	»	1.888.762
	Δρ.	4.763.164

Εἰς δὲ τὸ πρῶτον κονδύλιον περιλαμβάνονται:

Ἐντοκα γραμμάτια Ἀγγλικῶν καὶ Ρωσσικῶν Δημοσίου.

Καὶ εἰς τὸ δεύτερον κονδύλιον περιλαμβάνονται:

Χρεωγράφα Ἀγγλικὰ, Γαλλικὰ καὶ Ρωσσικὰ.

Ἦτοι τίτλοι δανείων τῶν Κρατῶν ἐκείνων, ἐπ' ὧν τίτλων ἡ Τράπεζα τῶν 5.000.000 ἐταιρικῶν κεφαλαίων ἐνήργησε προκαταβολὰς πρῶτην ταύτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως, τῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ παγκοσμίου αἰματοκυλισματος, περιόρισαν τὰς ἐμπορικὰς προεξοφλήσεις εἰς 574.000 καὶ τὰ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων εἰς τὸ Μηδέν.

Προφανῶς ὅμως μὴ δυναμένη ἡ Τράπεζα μετὰ τὸσον μικρὰ κεφάλαια νὰ ἐνεργῇ τοιαύτας ἐργασίας χορηγήσεως δανείων καὶ προκαταβολῶν ἐπὶ ἐντόκων γραμματίων καὶ ὁμολογιῶν ξένων Κρατῶν ἐμπεσέμων, καὶ δὴ ἐργασίας μὴ προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐταιρίας καὶ ἐπομένως μὴ ἐγκριθείσας διὰ Βασιλικῶν Διατάγματος, ἡ Τράπεζα αὐτὴ ἠντήσεν ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν καταθέσεων τῶν ἰδιωτῶν, πρὸς τοὺς ὅποιους αἱ ὑποχωρήσεις τῆς ἀνήργοντο, τέλος Νοεμβρίου 1916, εἰς τὸ δυσανάλογον δι' αὐτὴν ποσὸν τῶν

δρ. 24.061.498

ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνονται, πλὴν τῶν ἐπὶ προθεσμίᾳ καταθέσεων, καὶ αἱ διαφόρου ἄλλου τύπου, ἤτοι καταθέσεις ἐν ὄψει, καταθέσεις ταμειωτηρίου.

Παρὰ πάντα ταῦτα, ἡ αὐτὴ Τράπεζα μετὰ τῶν ἄλλων ἐν Ἀθήναις συναδέλφων τῆς ἐν ὑνωμοσίᾳ πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος, πρὸς ἴδρυσιν νέου κράτους, ἐκθρόνισιν τοῦ Βασιλέως, ἤνοιξε τὰ guichets τῆς εἰς ἐγγραφήν ἐκδόσεως δανείων τῶν Κρατῶν ἐκείνων τὰ ὅποια ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον πείθουν τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν στρατῶν τῶν καὶ τῶν στόλων τῶν, ἐξευτελίζουσαν τὰς νομίμους ἐξουσίας τοῦ Κράτους, περιάγουσαν εἰς τὸν ἐξ ἄστικτίας θάνατον τὸν λαόν, καταλαμβάνουσαν πόλεις, καὶ λιμένας καὶ νήσους καὶ σιδηροδρόμους καὶ τηλεγράφους καὶ ἀστυνομίας καὶ τελωνεῖα, συνετέλεσε δὲ οὕτω καὶ ἡ Τράπεζα αὐτὴ τὸ καθ' ἑαυτὴν μετὰ τῶν Τραπεζῶν Ἀθηνῶν, Ἀνατολῆς, Ἰονικῆς, Λαϊκῆς ὡς χορηγὸς τῶν Σαράϊν καὶ Φουρνῆ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐξόδων στόλου καὶ στρατοῦ ἐχόντων ἔργον τὴν καθυπόταξιν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς πένης καὶ τοῦ τρόμου.

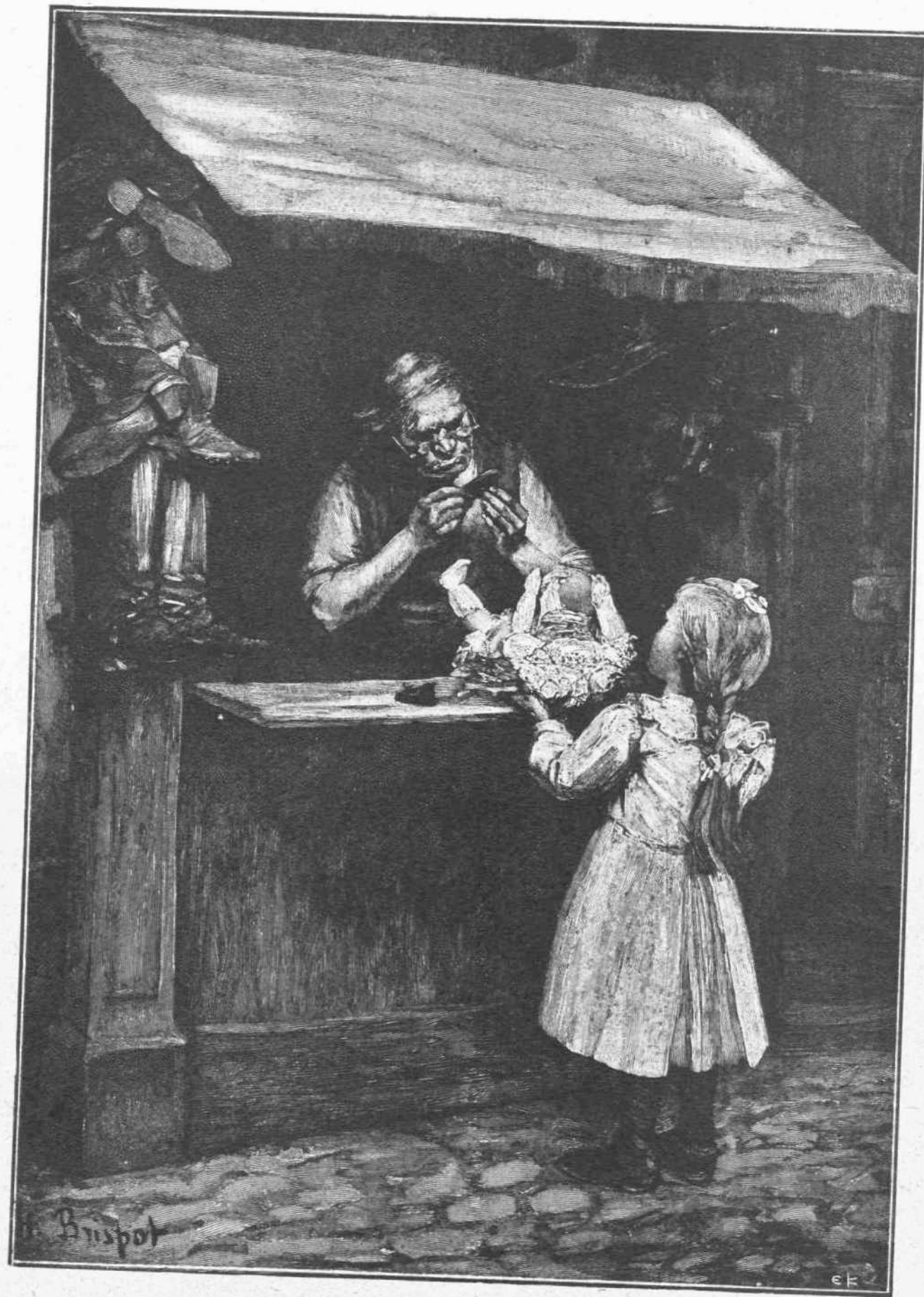
Τί ἄλλο θέλετε διὰ νὰ θαυμάσετε τὴν διεύθυνσιν τῆς καὶ τὸ διοικητικὸν τῆς συμβουλίου;

Τί ἄλλο θέλετε διὰ νὰ προτείνετε πρὸς παρασημοφορίαν τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος;

Εἰδοποιήσεις

Ἡ Εἰκονογραφημένη εἰς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς, ἀγγέλει ὅτι καθήρσιε τὰ τελειότερα καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια πλουσιώτατα εἰς οὐθμοὺς στοιχείων, κοσμημάτων, τὰ ὅποια ἀναλαμβάνουν κάθε εἶδος τυπογραφικῆς ἐργασίας: Κάρτες, Φερπάγ γάμων κ.λ.π., Φειβόλαν, ἐτικέτες, πολυχρωμῆς φαρμακείων, σαπουνιῶν, κολώνιας κ.λ.π. κ.λ.π.

Ὅδος Λέκκα, ἀριθ. 21α.

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ
Έργον του Μπισσιό

Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ * * *
* * * ΓΥΡΩ ΜΑΣ

Η ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ.—Η τραγωδία έδει επάνω εις το βόρειον τμήμα της Βαλκανικής, εις την Ρουμανίαν, συνεχίζεται. Γ'Ο Ρουμανικός στρατός έπαισε πλέον ενά πολεμική, κατασυντριβείς τελείως, και ο άγων εις την Ρουμανίαν είναι πλέον καθαρώς Ρουσαιός.

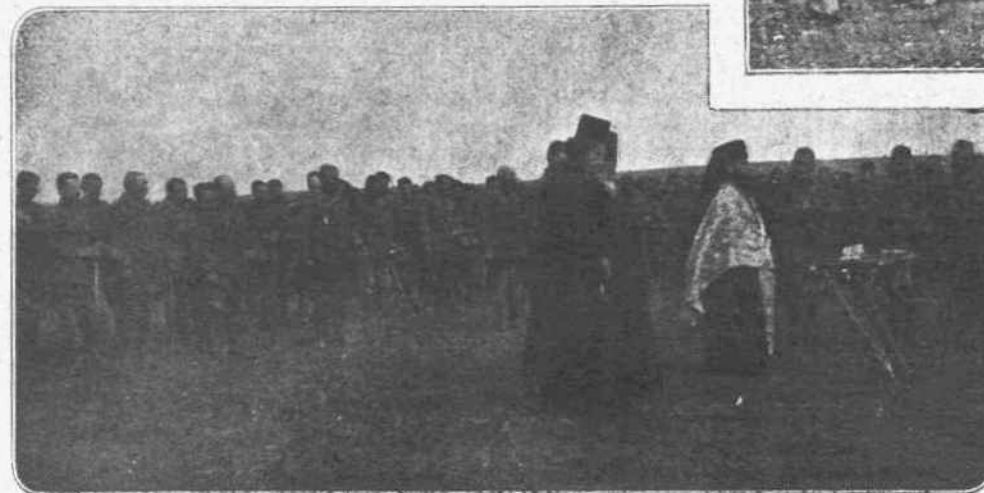

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ.—Τώρα με την γενικήν καταστροφήν της Ρουμανίας, με τον εκπατρισμόν των Ρουμάνων, φευγόντων διαρκώς προς βορράν, τα μακρά παραβάγια των φυγάδων περνούν από τας γραμμάς της μάχης, όπου πολλάκις συμβαίνει μία μητέρα να αναντήση τον υιόν της τραυματιαν, όπως φαίνεται εις την άνωτέρω εικόνα.

Ο ΣΙΔΗΡΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Αναγνωρίζετε ποιος είναι, υπό την μεσαιωνικήν αυτήν στολήν; Είναι ο σιδηρός Αυτοκράτωρ της Γερμανίας, ο ένώπιος τού σιαμα Κρόιτ και υπό την σιδηράν αυγήν του κατανικήσας τους άντιπάλους του.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ.—Δέν έμεινε γωνία της Ελλάδος, ελευτέρα να εκφράξη τα φρονήματα και τας σκέψεις της, ή όποια να μη σέβεται ο Ούνανος ή Έλληνας άνθεμάτιος τον προδότην, και δέν έμεινε Έλληνική χείρ, ή όποια δέν έγραψε κατ' αυτού τον λίθον του άνθεμάτιος, άφου τον κατέδικασεν εις την ψυχήν του, έξωτερικώσε την καταδίκην, διά του πατριεπαράδου έθιμου του άνθεμάτιος.

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(Συνεχέν από το προηγούμενον)

Ὁ τραπεζίτης ἐδίετασε μιά στιγμή, ἀλλὰ κατόπιν σηκώθηκε, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρίαν, ἐχαίρεισε τὸν κόμητα μὲ ἐλαφρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς καὶ ἀποτεινόμενος κατόπιν πρὸς τὸν σύνδοδόν του:

— Πᾶμε, τοῦ εἶπε.

Ἐκείνος πρὶν ἀπομακρυνθῆ μετὰ τὸν φίλον του, ἔκαμε μίαν χαριτωμένην κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν τῆς εἶπε:

— Μὴ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἔ;

— Σὰς παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη εἰς ἓνα τόνον ἐλαφρῶς ἀδιαφορίας.

Καὶ ὅταν αἱ σιλουέτται τῶν δύο κυρίων ἐξηφανίσθησαν μέσα εἰς τοὺς ἄνθους ποὺ ἀποτελοῦσαν οἱ προσκεκλημένοι, ἡ κυρία ἐστράφη πρὸς τὸν κόμητα καὶ μ' ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσας τοῦ εἶπε:

— Ὑπὲρ τοῦ ἐμείναμε μόνον. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο μὲ στενοχωρεῖ αὐτὸς ὁ κύριος παντοῦ ὅπου τὸν συναντήσω.

Ἐκείνος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ σηκώθηκε, προσέφερε τὸν βραχιονά του εἰς τὴν κυρίαν καὶ τῆς εἶπε:

— Πᾶμε ἓνα μικρὸ περίπατο εἰς τὸ περιβόλι; Ἡ βραδυὰ εἶνε θαυμασιὰ.

Ἡ κυρία ἠγέρθη ἐπέραςε τὸ χεῖρ τῆς εἰς τὸν προσφερθέντα βραχιονά τοῦ συνοδοῦ τῆς καὶ διηυδύνησαν πρὸς ἓνα θαυμασιὸν ἐξώστην, ὁ ὁποῖος ἐβλεπεν πρὸς ἓνα ἐκτεταμένον κήπον, ἀπὸ τοὺς ὁραίους ἐκείνους κήπους μὲ τὰ σπάνια δένδρα καὶ τὰ θαυμάσια ἄνθη ποὺ κοσμοῦν τὰς κομψὰς ἐπαύσεις τῆς Κηφισοῦ. Ὁ ἐξώστης συγκοινωνοῦσε μὲ τὸν κήπον μ' ἓνα μικρὸ ἐπικλιθῆ δρομάκιον, ἐπέχοντα θέσιν κλίμακος καὶ στρωμένον μὲ χαλίκια.

Τὸν δρομάκιον αὐτὸν ἡ κυρία καὶ ὁ συνοδὸς τῆς κατῆλθον ταχεῖς καὶ ἐχάθησαν μέσα εἰς τοὺς κυκλωτερῆς δρομίσκου τοῦ κήπου, στεγαζομένους ἀπὸ τοὺς θόλους ποὺ ἐσημάτιζαν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων καὶ αἱ περιπλοκάδες τῶν σπανίων ἀναρριχτικῶν φυτῶν.

Ἐπροχώρησαν ἔτσι ἄρκετὰ κάτω ἀπὸ σκιαδές, ποὺ ἀποτελοῦσαν οἱ συμπεπλεγμένοι κλάδοι τῶν δένδρων καὶ τὰ φυλλώματα τῶν ἀναρριχτικῶν φυτῶν, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν φωτόλουστον αἴθουσαν τὴν ἐκτεινομένην μέσα εἰς τὰ κρυστάλλα τῶν καθρεπτῶν ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ τοιχώματά τῆς, τὰ ζεῦγη τῶν χορευτῶν ἐστροβίλιζαν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ἀνακρουοῦσης ἓνα ἑλικυστικῆ καὶ γαργαλιστικῆ βάλας.

Θὰ ἦτο ἡ δευτέρα πρωϊνὴ ὥρα, ὁπότεν αἱ αἰθούσαι εἶχαν γυμνωθῆ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας. Οἱ περισσότεροι εἶχαν φύγει καὶ οἱ ὀλίγοι ποὺ ἔμενον ἀκόμη, κουρασμένοι ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ ἐκνευρισμένοι ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην τῆς θερμῆς νυκτός, ἀνεπαύοντο ρεμβάζοντες εἰς τὸν ἐξώστην καὶ εἰς τὸν κήπον τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐπαύσεως.

Καθισμένη εἰς τὴν παράμερον γωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο καὶ προηγουμένως ἡ ὁραία κυρία, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ ναυτικοῦ ἀκολούθου τῆς Τουρκικῆς πρεσβείας, συνωμιλοῦσε μὲ ἓνα νέον ἕως εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν, ξανθόν, ὅσον ξανθὸς ἤμποροῦσε νὰ εἶνε ἓνας Ἀγγλος.

Ἡ συνομιλία τοὺς διεξαγομένην σιγᾶ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴν κανενός, ὁ ὁποῖος ἄλλως ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ εἰς τὸ κρυσφύγετόν τους, καμωμένον, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ἐπίτηδες διὰ νὰ κρύπτῃ συναντήσεις, πίσω ἀπὸ μίαν μεγάλην ζαρδινιέραν, εἰς τὴν γωνίαν ἀκριβῶς τῆς αἰθούσης καὶ περιτριγυρισμένην ἀπὸ μεγάλας κινεζικῆς γλάστρες μὲ πλατύφυλλα φυτὰ τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεναν καὶ οἱ δύο μὲ προσηλωμένα τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ γουδωτοῦ ταπέτου, ποὺ ἐσκέπαζε τὸ πάτωμα, σκεπτόμενοι καὶ διακόψαντες προφανῶς συνομιλίαν ἀρχίσασαν πρὸ πολλοῦ.

Ὁ νέος αὐτός, ὁ ξανθὸς καὶ ροδοκόκκινος, μὲ μίαν ἐπιδερμίδα ὡς παρθένης ἦτο ὁ ναυτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἀγγλι-

κῆς πρεσβείας, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικῆ ναυτικοῦ, ὀφείλων τὸ δυσανάλογον ὄχι πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀξίωμα εἰς τὴν μεγάλην του οἰκογένειαν. Καὶ ὅπως θὰ ἠννόησαν ἢ δὴ οἱ ἀναγνώσται μας ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἀφήγησιν, ὁ νέος αὐτός ἦτο ἐρωμένος τῆς ὁραίας ἀνατολίτισσας μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ τοὺς εὐρωπαϊκούς τρόπους. Ἐρωμένος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἄφου τοῦ ἐδόθη ἡ καρδιά τῆς, ἐδημιούργησε καὶ μίαν πηγὴν κατασκοπείας ἀσφαλῆ καὶ δυσεύρετον.

Ἐξάρνα ἡ κόρη τοῦ Βοσπόρου σήκωσεν τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τὸ ταπέτο καὶ τὸ ἐκάρφωσεν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, πολὺ... Δὲν μ' ἐνοιώσες Σάρλ, γιατί ἂν μ' ἐνοιώσες δὲν θὰ μοῦ ἔλεγες ὅσα μοῦ εἶπες προηγουμένως ποὺ μοῦ ἐράργισαν τὴν καρδιά καὶ μοῦ συνέτριψαν διὰ μίαν ὄλα τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχα δημιουργήσει μὲ τὴν γνωριμίαν σου.

Ἐσταμάτησε ἓνας κρυφὸς πόνος τῆς ἐφοῦσκωνε τὸ ὄραϊο στήθος, ποὺ ἐπρόβαλε πλούσιον καὶ ἀγαλματοῦδες κάτω ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνοικτὸ ντεκολτέ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἔνας λυγρὸς ὑπόκωφος, ὑπονοούμενος μᾶλλον, ἐπνίγη μέσα εἰς τὸν λαιμὸν τῆς, χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ ἐξωτερικευθῆ ἐνῶ τὰ μάτια τῆς, οἱ βαθεῖς ἐκείνοι καὶ σκοτεινοὶ ὠκεανοὶ, οἱ προκαλοῦντες καὶ ἐξεγείροντες μόνον τοὺς ὄλους τοὺς σαρκικούς πόθους ἐνὸς ἀνδρὸς ἦσαν ἔτοιμοι νὰ βουρκώσουν.

— Σ' ἀγάπησα, Σάρλ, σ' ἀγάπησα, ὅσο δὲν ἀγάπησα ἄλλη γυναίκα. Ἐκαμα πᾶν ὅτι δὲ μοῦ ἐπιτρέπετο νὰ κάμω καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ ἀπὸ τὴν θρησκεία μου τὴν τελευταία αὐτὴ δὲν τὴν λογαρίασα καθόλου, διότι τοὺς τύπους τῆς τοὺς ἀπεχθάνομε καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν πῶς εἶνε γελοῖοι, ὀπισθοδρομικοὶ, χωρὶς καμμιὰ σημασία. Ἀλλὰ τὴν θέσιν μου ἔπρεπε νὰ τὴν λογαρίασω. Τὸ βραβρόν ποὺ ἔπεφτα μέσα ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογισθῶ. Τὸ σκάνδαλον ποὺ ἤμποροῦσε νὰ γεννηθῆ καὶ μὲ ἀπειλεῖ ἀκόμη, τὸ τρομερὸν καὶ μεγάλο σκάνδαλον ποὺ ὄφισται πάντοτε καὶ ἤμπορῶ νὰ ἐκτεθῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν μὲ τὰς σχέσεις μας, δὲν ἔλαθα καθόλου ὑπ' ὄψει μου. Κι' ὄλα αὐτὰ γιὰ σένα, γιατί ἐνοιώσα ἀπ' ὅτου σ' ἐγνώρισα πῶς ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτο τίποτε χωρὶς νὰ αἰσθάνομαι ἐσένα κοντὰ, ὄλα περιέβλεψα μὲ τὸν πόθο νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ μαρτύριον ποὺ τραβῶ ἐκεῖ μέσα ποὺ εὐρίσκωμαι. Γιατί ὁ ἄντρας μου, ὅσο καὶ ἂν ἐγύρισε κόσμος, ὅσον καὶ ἂν ἐσχέτισθῃ μὲ ἀνθρώπους πολλούς, ὅσο καὶ ἂν μπῆκε εἰς ἀνωτέρους κύκλους εἰς τὸ σπιτί του μὲσα μὲν πάντοτε ἓνας καλὸς Μουσουλμᾶνος, ποὺ φέρνεται εἰς τὴν γυναίκα του καὶ τὴν θεωρεῖ ὡς σκλάβαν. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά ἐκεῖ μέσα, τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ τοῦ χαρεμιού, γιατί χαρεμί εἶνε τὸ σπιτί καὶ ἄς εὐρίσκειται καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ γνωριμία σου μοῦ ἐγιγάντωνε μέσα μου τὸν πόθο τοῦ λυτρωμοῦ. Ἀλλ' ἠπατήθη. Ἡ ἐπιστολή σου ἡ προχθεσινὴ, ποὺ μοῦ ἔστειλες εἰς τὸ Φάληρον μὲ τὴν μικροῦλα ἀνθοπέλιδα, κι' ἐπειτα τὸ ἀποφινὸν φερσίμὸ σου τὸ ἀπόδεικνύει. Εἶμαι μὲ δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη. Κάποια σκοτεινὴ ὑπόνοια ἀρχίζει νὰ γεννιέται μέσα μου, ὅτι πραγματικὰ μὲ τιμωρεῖ ὁ Ἀλλάχ μου, διότι παρεστράτησα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η "ΗΒΗ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ

Τὸ ἀριστοκρατικότερον καὶ καθαρότατον

Ἀθηναϊκὸν Κέντρον

ΖΥΘΟΣ ΠΑΤΡῶΝ ΜΑΜΟΥ

Γεύματα ἐπὶ παραγγελίᾳ.— Τμήμα χορτοφαγίας.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.— ΤΗΛΕΦ. 546

ΕΝΩ ΣΒΥΝΟΥΝ ΟΙ ΠΟΘΟΙ

Η ΡΟΜΑΝΤΣΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἀνασῆκωσε μὲ κόπο τοὺς μπερντέδες κι' ἐμπῆκε στὸ μικρὸ τῆς δωμάτιο...

Σὰν νὰ ἐρχώτανε ἀπὸ τρελλὸ γλέντι μεθυσμένος, προχώρησε, ἀκουμπώντας δὴ κι' ἐκεῖ στὰ ἐπιπλα. Τὰ μάτια του, μισόκλειστα, νόμιζε κανεὶς πῶς θαμπωνότανε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐμορφιάς, ποὺ ἔλαμπε ἐκεῖ μέσα. Ὅλα στὴ θέσι τους. Τὸ μικρὸ τῆς κρεββατάκι, τὸ ζωγραφιστὸ παραβάν μὲ τοὺς κύκλους, ποὺ ἔλεγε πῶς ἄφωνα τραγουδοῦσαν κάποιο πένθιμο σκοπὸ, τὸ γραφειάκι τῆς, τὸ κομψὸ τραπεζάκι, ἡ ζωγραφιὴ...

Τὰ βλεπε σὰν ἄνθρωπος, ποὺ ξαναγεννιέται μέσα σ' ἓνα ἀνθισμένο λειβάδι, ποὺ ἐκεῖ, πεθαίνοντας, ἔβαψε τοὺς πόθους του... Τὸ χεῖρ του ἀκουμπᾷ σ' ἓνα χρυσόδετο βιβλίον. Ἦτο μιά ρομάντσα τοῦ Χαϊνδελ... Ὡ! πόσες φορές, ἀκουμπισμένος στὸ πιάνο, ἄκουε τὴ ρομάντσα αὐτὴ πῶς τὸ κοκκαλένια πλήκτρα... Καὶ ἡ νότες ξεχωνόταν ἄρρητες, συμφωνικῆς, μελωδικῆς μιλούσαν στὴν ψυχὴ του... Τὰ μάτια τῆς... ἡ μορφὴ τῆς... ὦ, ἡ ρομάντσα τῆς μελαγχολικῆς ζωῆς, τῆς ἐμορφιάς καὶ τῆς ἀγάπης!...

Αὐτὴ ἡ ρομάντσα πρώτη χαίρεισε μὲς σ' τὴν ψυχὴ του τὸ ζῦπνημα κάποιων ἀγνώστων πόθων... Πῶς θυμάται τὴ μαγευτικὴ ἐκείνη βραδυὰ, ποὺ ἡ ἀγαπημένη του ἐπαῖξε τὴ γλυκεῖα ρομάντσα κι' ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἔμπαινε τὸ χρυσόδαμο φῶς τῆς σελήνης κι' ἀγκάλιαζε τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι κι' ἐφιλοῦσε τὰ γαλιανὰ ματάκια τῆς!... Τῆς ἐπίασε τὸ χεῖρ ἀσυναίσθητα καὶ τῶφερε στὰ χεῖλη του. Αὐτὴ τὸν κύτταξε γλυκὰ-γλυκὰ κι' ἔπαψε νὰ παίζῃ. Μὰ τὸ τραγοῦδι δὲν ἔπαψε!... Ἀκουστάνε γλυκὰ στὶς ψυχῆς τους, τὸ λέγανε σὰν μελιστάλαχτες φωνῆς ἡ σκέψεις τους, τὸ διάβαζε στὰ μάτια τους μέσα!... Καὶ τὸ «σ' ἀγαπῶ» λές δὲν τῶπαν τὰ χεῖλη. Ἡ μουσικὴ τοὺς τὸ τραγοῦδιε στὶς ψυχῆς τους...

Ἡ ρομάντσα ἡ γλυκεῖα ἦταν γι' αὐτοὺς ἡ ἀγάπη!... Καὶ τὴν βλέπει τώρα στὸ μικρὸ τραπεζάκι, τριγυρισμένη ἀπ' τὰ λίγα ἀγριολούλουδα, ποὺ κάποια ἀνοῖζει τὰ ξέχασε ἐκεῖ πέρα δροσερὰ, χιλιόμορφα, μὲ τὴ φλόγα τοῦ φιλοῦ στὸ χρώμα...

Ὡ, ἡ ἀγαπημένη τῆς ρομάντσα!

Ἄκουε τώρα γύρω τὴ θλιθερὴ μουσικὴ, ποὺ χυνότανε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, νὰ πλημμυρίῃ τὴ φωνὴ τῆς ἀπεραντῆς ἀγάπης... Νὰ, τὸν τοῖγο, ἡ φωτογραφία τῆς, μιά μικρὴ φωτογραφία, ποὺ στὶς σκιῆς τῆς ζοῦσε ἡ γλυκάδα μιᾶς χαμένης ζωῆς. Τὰ μάτια τῆς γελοῦσαν πάντα μὲ τὴν πικρὴ ἔκφρασι τῆς ὀδύνης τοῦ παντοτεινοῦ χωρισμοῦ. Καὶ τὰ χεῖλη τους—τὰ ρόδινα χεῖλη, ποῦχαν κλέψει τοὺς χρωματισμούς μίαν ἀπριλιάτικη αὐγούλας—τραγουδοῦν τὴ γλυκεῖα, τὴ θλιμμένη ρομάντσα!...

Πῶς τοῦ φέρνει στὴ θύμησιν τὴ σκητὴν τοῦ κύκνειου τραγοῦδιού τῆς!... Ὁ βῆχας ἔκοβε στὸ λαιμὸ τῆς τὰ λόγια, μὰ ἡ νότες ἀντηχοῦσαν στὶς ψυχῆς κι' ἐτόνιζαν τὸν ὕμνον τῆς αἰώνιας, τῆς ἀθάνατης ἀγάπης!... Κουρασμένος ριχτηκε σὲ μιά πολυθρόνα... Καὶ τὰ δάκτυλά του σπασμωδικὰ ἐσφιγγαν τὸ χρυσόδετο βιβλίον τοῦ Χαϊνδελ.

Ἐσφιγγαν τὴν ἀγάπη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὰ χεῖλη του τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι τῶν σβυσμένων πόθων!... Ὡ, γλυκεῖα ρομάντσα, ποὺ στοργικὰ ἐσφιχτόδεσε τὴ ζωὴ μὲ τὸ θάνατο!... Στὴν ψυχὴ του σταλάζει σὰν δάκρυα τὶς νότες!... Εἶν' ἀθάνατη ἡ ρομάντσα, γιατί εἶν' ἡ ἀγάπη!

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ χιονίστρας.— Ἐνα ἀπὸ τὰ χειρότερα ἀποτελέσματα τοῦ κρούου εἶναι ἡ ἐνοχλητικώτατος χιονίστρας. Ἐὰν θέλετε νὰ τὰς ἀποφύγετε παρακολουθήσατε τὰς ἐπομένους συνταγὰς.

Ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν, περιβάλλατε τοὺς δακτύλους τὴν ἐσπέραν μὲ ἓνα τεμάχιον πανέλλας, τὸ ὁποῖον ἔχετε προηγουμένως ἐμβαπτίσει εἰς τὸ ἐξῆς ὑγρὸν.

Alcoolat de Floravanti	20,0
Alcool camphré	48,0
Teint d'opium	3,0
Jodure de potassium	2 gr. 50
Teint d'arnica	7,0

Ὅταν συνοδεύονται καὶ μὲ δυνατὴ φαγοῦρα, πλῆνετε μὲ ἀρέφλημα καρποφύλλων καὶ κατόπιν κάνετε ἐντριβὰς εἰς τὸ πάσχον μέρος διὰ τοῦ ἐξῆς ὑγροῦ.

Eau de roses glycerine	a. a. 25
Cocaine	centigr. 0,75
Acide phenique	0,70
Tannin	0,10

Κατόπιν δὲ ἐπιπάσσετε ὀλίγην ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον κόβιν.

Lycopode amidon	a. a. 10,0
Salicylate de bismouth	2,0

1) Κατὰ τοῦ ἐκζέματος τῶν χειλέων (Vancaire).

Acide salicylique	0,50
Teint de benjoin	1 gr. 50
Vaseline	28,0

2) Κατὰ τῶν ραγάδων τῶν χειρῶν.

Menthol	1,0
Salol	2,0
Huile d'olives	15,0
Lanoline	45,0

3) Κατὰ τῶν ραγάδων τῶν χειλέων αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται συνεπέξ ψύξεως.

Beurre de cacao	5,0
Extr. de cachou	5,50
Essence de santal	VII gtts
Vaniline	0,01 centigr.

ΑΠΟ ΤΑ ΨΥΧΟΡΡΑΓΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

ΦΥΛΛΑ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑΣ

Χλωμά ἀπὸ πάνω σου, οκορποῦν τὰ φύλλα, ὦ! φροντιστὴ βαλανιδιά, καὶ τὰ σοφιάζει ἡ πρώτη ἀνατοχιλίκα καὶ ἡ πρώτη χιμωνιά.

Ὅταν περνοῦσα καὶ ὁ θόλος σου κουνιῶται στὸν κρῶ ἀγέρα, οἶγὸ τὸ κρυφομίλημα σου ἀκουγώταν εἰς τὸν αἰθέρα.

Κι' αὐτὴ τὴ δύναμι νὰ ἔχῃς τώρα, τοῦ νὰ κρατῆς τὴν ἔμορφη ὄμι σου, στὴν ἄγρια μπόρα σὺ τὴν πετᾷς.

— Σὲ κρυφομίλημα καλοκαιριάτικο, δροσάτο, χάρι ἀνθοστεφάνωμα, μαγιάτικο, γσμᾶτο... Κ. Θ. Παπαθεοφίλου

Καπέλλα, ὑποκάμισσα
Λαιμοδέτες, Κολλάρα, Ὑποδήματα
καὶ ὄλα τὰ ἀνδρικὰ εἶδη

Εἰς τὸν "ΚΟΣΜΟΝ,"

ὉΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

“ΕΝΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΑΠΟΛΕΣΘΑΙ,”

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

Τὸ «Κράχ» ἐπῆλθε, ἓνα Κράχ φοβερόν, καὶ παρέσυρε μὲ τὴν διήνην του καὶ αὐτόν. Ἡ Τράπεζά του ἐσωριάζετο εἰς ἐρείπια. Δὲν ἔπρεπε ἀπὸ πούθεν νὰ περιμένῃ βοήθειαν. Ἐμπρὸς του ἔγασσε τὸ βάραθρον, ἓνα βάραθρον ἀβυσσολέον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζετο ἡ οἰκογένειά του. Ἄλλοι, ἄλλοι! Ἀνυποχρυστένη γυναῖκα! Ἀνυποχρυστένα παιδιὰ! Καθισμένος ἔμπρὸς εἰς τὸ ἐγγλέζικο γραφεῖό του, τὸ κόκκινο, ζωμένον μέσα εἰς τὴν μαροκίνη πολυθρόνα του, ἐνῶ τὸ καλοριφέρ ἔχυνε τὴν γλυκεῖά του ζέστη, μὲ τὰ πόδια ζωμένα ἕως τὸν ἀστράγαλο εἰς τὸ τρίχωμα μιᾶς ἐξαπλωμένης χιονιάτης ἀρκουδας, εἶχε τὰ μάτια ἀπλανῆ ἔμπρὸς, μὲ σταματημένην τὴν σκέψιν καὶ μόνον μὲ τὸ δάκτυλο παρηκόσθητε τὰς πτυχὰς τοῦ δερμάτος τοῦ κόκκινου τῆς πολυθρόνας μὲ τὰ κοκκάλινα κουμπιά τῆς ταπετσαρίας.

Ἐίχε ξενυκτίσει ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάρῃ ἓνα φλυτζάνι γάλα, χωρὶς νὰ δεχθῆ κανένα οὔτε τὴν Μάσιγκα οὔτε τὴν Σάσσα, οὔτε τὴν Ὀλία. Ἡ γυναῖκά του μὲ τὰ δύο τῆς παιδιὰ ἐπάνω εἰς τὸ δευτερόν πάτωμα, εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔκλαιε, γονατισμένη κοντὰ εἰς τὸ κρεβάτι, κάτω ἀπὸ ἓνα Σταυρωμένον ἀπὸ ἑλεφαντόδοντο, ποῦ τοὺς ἐκτύταζε ἀπὸ τὸ Μαρτυρικόν του Σύμβολον μὲ ἓνα βλέμμα ἀπειροῦ συμπαιθείας.

Αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ σκεφθῆ. Ἐίχε σκεφθῆ ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ παθητικόν του ὑπελογίζετο εἰς δρ. 1.650.000, ἡ δὲ περιουσία του ὅλη ἀνήρχετο εἰς 600.000 μετροῦντά κατατεθειμένα παρὰ τῆ Ἑθνικῆ, εἰς ὀκτακοσίας μετοχὰς Γεωργικῆς Πίστωσης, ἀγοραίας ἀξίας 600 δραχ., εἰς μίαν τετραστίαν οἰκοδομὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ ἀξίας 250.000 δραχ., εἰς κοσμήματα τῆς συζύγου του ἀξίας 50.000 δραχ., καὶ εἰς 350.000 δραχ. ἀξίαν τοῦ μεγάρου, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων, ἐπίπλων, οταύλων, γκαρὰς, ἀμαξῶν, ἵππων καὶ αὐτόπεδον, οταύλων, γκαρὰς, ἀμαξῶν, ἵππων καὶ αὐτόπεδον, οταύλων, γκαρὰς, ἀμαξῶν, ἵππων καὶ αὐτόπεδον.

Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἶχε ἀγοράσει μὲ τὸν ξεπεσμόν, προβλέπων ἄριστον, ἑξακόσιες Ἑθνικῆς, 400 Γεωργικῆς, καὶ 1000 Ἐντερνασιονάλ. Ἀκόμη προχθὲς ἦτον τόσον καλὰ! Ὑπελόγιζε διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἓνα κέρδος ἀπὸ 200.000 δραχ. τοῦλάχιστον. Ἄλλ’ ἔξαφνα ἦλθε τὸ ἀναθεματισμένον τηλεγράφημα. Ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ἔμπρὸς του ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν πίννακον ἐβένινον μὲ πλοῦς καρφωμένον τὸ τηλεγράφημα τῆς Βιέννης: «Βιέννη 12 Δεκεμβρίου. — Ἐκ Λονδίνου τηλεγραφοῦσαν ὅτι, συνεπέει τοῦ ἐν Μαρκόβω ἐπεισοδίου ὃ ἐν Παρισίῳ Προσβετητῆς τῆς Γερμανίας Μπαρόν Φὸν Μάγγεσταϊν ἀνεχώρησεν ἀνακληθεὶς, ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμὴν ἀναμένεται ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ὁ κ. Καντόν, Προσβετητῆς τῆς Δημοκρατίας ἐν Βερολίῳ, ἔφθασεν εἰς Παρισίους καὶ ἔσχε μικρὸν ἀκούσαν εἰς τὰ Ἡλύσιας.»

Τὸ κραυγαῖον ἦτο φοβερόν. Ὅπου πούλησε-πούλησε χαρτιά. Ἡ Ἑθνικῆς ἔπεσαν εἰς τὸ ἥμισυ, ἡ Γεωργικῆς ἔπαθαν πανωλεθρίαν, ἡ Ἐντερνασιονάλ δὲν ἐζητοῦντο. Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ διαπορῆς ἐν ὄλῳ 1,750,000 δρ. ἔμενε δὲ ἀνοικτός, καὶ ἂν ἀκόμη προσυπελόγιζε καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, καὶ τὸ Μέγαρον καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἀμάξια, ὅλα, δι’ 150.000 δρ. Ἡ Μάσιγκα τοῦ εἶχε εἰσφέρει καὶ τὰ κοσμήματά της· ἀκόμη 50-60 χιλιάδας δρ. Τὰ εἶδιδε ὅλα διὰ τὴν τιμὴν του.

Καὶ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ σκεφθῆ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΥΤΣΙΑ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ Σ. Δ.

Μεγάλα ἀποθήκῃ χάρτων Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιότητος. — Μεγάλα ἀποθήκῃ εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλῆς. — Ἐργαστήριον Καταστάσεων, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ. — Τμήμα εἰδῶν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μετάλλου ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ φάρας. — Ἀποκρίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.

* Εἶδη Φωτογραφικὰ — Ἐπισκεπτήρια Στιγμιαῖα *

Κατὰ τὰς ἑνδεκα ὃ ἰδιαίτερος γραμματεὺς του, ὁ Ζάκ, τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ παρὰ τῷ Χρηματοποιοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματοποιοῦ.

Ἦρχοντο διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν. Τὰ χαρτιά του ἦσαν τόσον καθαρά καὶ τόσον ἐν τάξει, ὥστε δὲν ἐχρειάσθη πολλὴ ὥρα διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν. Τὰ εἶδιδε ὅλα, καὶ μετροῦντά, καὶ Γεωργικῆς καὶ σπῆτι καὶ μέγαρον καὶ κοσμήματα, ὅλα, ὅλα, ὅλα. Ἐμενε ὁμοῦ ἀκόμη ἀνοικτός δι’ ἑκατὸν χιλιάδας.

— Δὲν ἔγω ἀτυχῶς Κύριοι ἄλλα εἶπε μὲ ὄλην τὴν εὐλακρίνειαν. Τὰ εἶδον ὅλα ὅτι εἶχα κάμει ἕως τώρα. Μένουν 100 χιλιάδες ἀκόμη. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ τῆς δώσω καὶ αὐτές.

Ἐκράτησαν σημειώσιν τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ ἔφηναν. Ἐμπρὸς του εἶχε βάλει τοὺς τίτλους του, τὰ χαρτιά του, τὰ ἀτομικά του βιβλιαράκια, τὰς ἀποδείξεις τῶν καταθέσεών του καὶ ἐξαπλωμένος εἰς τὴν πολυθρόναν του, μὲ τὴν συνείδησιν ἀνατανυμένην δημιουργεῖ ἓνα νέον κόσμον, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλφα.

Τὸ μεσημέρι ἐσήμανε, ἀλλὰ δὲν ἀνέβηκε γιὰ πρόγευμα. Καὶ ποῖος ἐκάθησε εἰς τὸ πρόγευμα; Μέσα τὰ ἄλλοτε ὀλοζώνταντα γραφεῖά του ἦσαν νεκρά. Κάθε ζῶν εἶχε σταματήσει ἐκεῖ μέσα, ἀπὸ τὴν ἀποφράδα στιγμῆν.

Ἐξαφνα κάποιος ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ εἰς τὸ μυσόνοισμα ἐφάνη περιλυτός ὁ Ζάκ.

— Τί εἶναι, Ζάκ; ἠρώτησε, ὅπως ἐσυνείθιζε ἄλλοτε.

Ὁ πιστός ὑπάλληλος ἐπλησίασε, σάν νὰ εἶχε νὰ ἀνακοινώσῃ κάτι, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἴπῃ.

— Τί εἶναι, τέλος πάντων; Λέγε!

— Νὰ ἔμεινε κατὰ ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις μας...

— Ναι, λοιπόν;

— Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τὸ ἔβαλε εἰς τὴν κορμπεῖτι.

Χωρὶς ν’ ἀπαντήσῃ, ἐχαμήλωσε σιγά-σιγά, σάν ἐνοχος, τὸ κεφάλι καὶ ἐδέχθη τὸ κτύπημα. Δὲν τὸ ἐπερίμενε αὐτό. Τὰ εἰδυσίασε ὅλα. Ἐδῶκε τὸ ψομί τῶν παιδιῶν του, τὰ κοσμήματα τῆς γυναίκας του, ὅλα τὰ εἶδωκε, μὲ χειρὸς πεντάρας, χάριν τῆς τιμῆς του. Καὶ νὰ τώρα τὴν ἤθελαν καὶ αὐτὴν. Τὸν ἐστεροῦσαν τοῦ δικαιώματος νὰ ἐργασθῆ διὰ τὰ φανῆ τιμοῦς.

Καὶ τὸ ψομί τῶν παιδιῶν του; Τί θὰ ἔγινετο ἡ οἰκογένειά του, ὅταν κάποιος ἑκατοστάρικο, ποῦ εὐρίσκειτο μέσα εἰς τὸ πορτιμοναί του, ἐξημιζετο;

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόβλημα τοῦ σπῆτιοῦ. Ἦτον ὑποχρεωμένος ἔπειτα ἀπ’ ὀλίγες μέρες νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον, ποῦ δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον.

Ἀσυνειδήτως καὶ σάν μηχανικῶς ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ νὰ ψαχουλεύῃ ἓνα-ἓνα τὰ συρτάκια τοῦ γραφείου του. Ὅλα γέματα ἀπὸ σημειώσεις, μπουρνερώ, σημειωματάρια.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δεξιῦ συρταριοῦ ἦτο μία κρυπτή. Ἀσυνειδήτως ἐπίεσε τὸ ἐλατήριο καὶ ἐφάνησαν μέσα δύο φάκελλοι· ἓνας μεγάλος, λευκός, τσακισμένος εἰς δύο καὶ ἓνας ἐπιμήκης κίτρινος.

Ἐπῆρε τὸν λευκὸν καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν, σάν νὰ τὸν ἔβλεπε πρώτην φοράν. Ἦτο ἡ διαθήκη του. Ἐνα σαρκαστικὸν μείδιμα τοῦ διέστειλε τὰ χεῖλη καὶ εσχισε τὸν φάκελλον μὲ τὸ περιεχόμενον εἰς μικρὰ κομμάτια. Τοῦ ἦτον ἀχρηστον πλέον. Ἡ Μοῖρα ἐφρόντισε νὰ σβύσῃ ὅτι εἶχε γράψῃ αὐτός.

Ἐπειτα ἔπῃρε τὸν κίτρινον καὶ ἐδιάβασε τὴν φέριμα: Ἑλληνικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρία «Ἡ Πρόνοια» ἐν Ἀθήναις. Μέσα ἦτο τὸ ἀσφαλιστικὸν του συμβόλιον. Εἶχεν ἀσφαλισθῆ διὰ τὸ ποσὸν τῶν 100.000 δρ. καταβλητέων τῆν ἐπομένην τοῦ θανάτου του εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους του.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

«Τῆς ἀγάπης τὸ κρασί παληὸ νὰ καὶ μεθάει...» ἔτσι, πατέρα, μοῦχες πῆ «καὶ δόλον μὴ τ’ ἀγγίξῃς»· καὶ ὁμοῦ ἐγὼ δὲ σ’ ἄκουσα καὶ τ’ ἀγγίξα καὶ ἴδεια, μῆτε σταλιά δὲν ἄφῃσα σὸ ἀδυνατὸ ποτήρι, γιὰτ’ ἦτανε γλυκὸ, μεθυστικὸ, γιὰτ’ ἦτανε παληὸ!...

Καὶ μεθῆσα... Καὶ ἔγασα τῆς νεότητος τῆ χαρὰ, τῆ τραφεροῦ, τῆν ἀπαισίη, τῆν ἀνοιξί τῆς ζήσης καὶ ζῶ σάν τὰ μὴ ζῶ...
Ἄ! τὸ κρασί, δὲ σ’ ἄκουσα, πατέρα, νὰ μὴ πιῶ!...

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Σάν σὸ τοῦ μου βάζω τὴν ὀλόγλυκεια μορφῆ της, γίνουμι τρελλὸς καὶ δὲ ξέρω τί νὰ κάνω...

Μέσ’ τοὺς δρόμους τρέχω τότε, ζητώντας νὰ τὴν δῶ καὶ σὰ πόδια της νὰ πέσω, μὲ πλημμυρισμένα μάτια ἀπὸ δάκρυα παρακάλας, τὴν ἀγάπῃ μου νὰ λοπθῆ καὶ ἓνα βλέμμα νὰ τῆς δώσῃ μὲ εὐλαδία ζυμωμένον...

Μὰ μόλις τὴν δῶ, ὀλάκαιρος τρέμω καὶ τὰ μάτια χαμηλώνω μὲ καρδιόχτυπο σὰ στήθια...

Φεύγει κείνη ἀπὸ μπροστά μου καὶ γὼ γίνουμι τρελλὸς!...

ΚΟΚΚΙΝΑ—ΜΑΥΡΑ

Κόκκινα πάντα φορῶς καὶ σ’ ἀρέσουν νὰ τὰ φορῶς καὶ σὺ πᾶνε, γιὰτ’ εἶναι ἴδια κ’ ἡ καρδιά σου, κόκκινη, κατακόκκινη, γερμῆν ὅλη κόκκινο, ποῦ ξεχειλάει σὰ μάγουλά σου, σὰ χεῖλια σου τὰ πορφυρένια...

Μὰ γὼ μὰ ὀλόμανθα ντυμένος ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ’ ἐξω κ’ ἡ ψυχὴ μου μαύρη εἶναι καὶ μὲ σκέψεις τρέφεται μαυρισμένης...

Κι’ ὁμοῦ ἡ κατάμαυρη καρδιά μου, πῶς θάθελε νὰ βονηχθῆ σὴν ὀλοκόκκινη δικιά σου!...

Ἀθήνα, 1916,

ΤΑΚΗΣ

Ἡ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

— GRESSET —

Σ’ ἓνα ὠραῖο λιβαδάκι Προπατώντας μὴ ἡμέρα, Εἶδα ἓνα κλωνοράκι, Π’ ἓνα φέρισμα τ’ ἀγέρα Τῶκοψε καὶ νὰ, πετηθεῖα Σ’ ἐν’ αὐλάκι ἐκεῖ παρῆκει Μέσα σὸ νερὸ κλιμαῖται Κι’ ὀλο τρέχει κ’ ὀλο πλέκει. Εἰς τῆς θάλασσας τὸν πάτο Κι’ ὄρες ὄρες -ἄχ!-βουλάει!	Τὸ χτυπᾶνε μύριες μπόρες, Μύριες τόπους οὐρανιάει, Κάποιον κάποιον χωροσφάκια Μὲ ὠραῖα προσιτάδα, Κάποιον κάποιον χαντακάκια Ἐρημιῆς καὶ ἀγριάδα Κι’ ὀλο τρέχει, ὡς ποῦ ἐκεῖ κάποιον Θὰ χαθῆ μὲ τὴ σειρά του, Ἐπιπλεῖ ὄρες ὄρες. Καὶ θὰ πᾶν κ’ αὐτὸ καλιὰ του.
--	---

Ἰω. Β. Κόλλιας

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Κατάφωτη ἡ οὐρα καὶ ὁ κόσμος μυρμηκία, Κυρίαρχος ἡ χαρὰ. Καὶ σμίγουν τὰ λονλοῦδια τ’ ἀληθινὰ μὲ τὰ σάκινα λονλοῦδια καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς ξενουασιτῆς τῆς ζήσης θριαμβικὰ θυφῶνουν. Χίλια δὴν ματάκια γαλανὰ, σάν τῆς θάλασσας τὰ πλάτεια, μαῦρα ὀλόμανθα μάτια ὅμοια μὲ νύχτα ἀμαρτωλῆ σκοτεινιασμένη, μάτια λαμπρά, φωτοβόλα ποῦ τὰ χαϊδεύουν πλάνα δέσπρα, μάτια τρεμρόσθνατα, μισοσβουμένα ποῦ ἕως χθὲς ἀκόμα μάτια σὺνεχίζαν τὸν ἄχαρο ἄγωνα τὸν ἄγωνα τῆς ὑπάρξεως...

σὸ κανάλι τὸ τρεμόλαμπο νὰ στάξουν λίγο λάδι ἀρμονισμένης τώρα σὴς ἐντυχίας τὴν ὑπέριστη νύκτα ἀνοικοκλείων κάτον ἀπὸ τὸ οὐληρὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν... Τὰ χεῖλια μὲ λογάκια γλυκὰ παθητικά, μὲ λογάκια ἀγάτης τῆς καρδιᾶς ἐνάουνη... καὶ τὰ χεῖρια μεθυσμένα τῆς μέσης σφίγγουνη.

Σὲ μολομένη ἐντυχία ὀλο ἀροκυλᾶνε, ἄτομοι ταξειδευτάδες τὸ κανάλι τῆς χαρούμενης ζωῆς νὰ φτάουνη...

Κατάφωτη ἡ οὐρα καὶ ὁ κόσμος μυρμηκία, Κυρίαρχος ἡ χαρὰ. Μὰ κάτον ἀπὸ τὰ χαρούμενα πρόσωπα πόσοι καὶ πόσοι πόνοι δὲν θὰ κρύβονται!...

ΒΑΣ. Μ. ΑΠΡΙΑΝΗΣ

<p>ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛΗΣ-ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ</p>	<p>ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΡΙΣΤΗ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ ΟΔΟΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΔΩ ΑΡ. 7</p>
--	---

* ΜΙΜΗ *

Την γνώρισα ανάμεσα σ'της γλυκύτερες στιγμές που μπορούσε νάχη μια κόρη ενός, που διαρκώς το κεφάλι βρίσκεται π'άν' τα βιβλία. Μέσα στα π'ό γλυκά χαμόγελα του δειλινοῦ, πού η ψυχή μου λαγγυμένη σκόρπιζε γύρω ἀναλαμπές, ἐνῶ π'άν' ἀπὸ αὐτὴ τὸ πνεῦμα μου καθάριο κι' ἀγνὸ ἀθελά μεφερνε σὲ κόσμους νοητούς, ὅπου μόνο μεγαλόχαρα εἶδωλα τὸν στολίζαν.

Καί τ' ἀνθία γύρω ἀμέτρητα σκορποῦσαν τίς π'ό γλυκὲς τίς π'ό στοχαστικὲς πνοές...

Ἦταν μικροῦλα, εἶχ' εὐμορφία πού τὸ τριγύρισμα τῆς δειλινης ματιᾶς μου, μούδειχνε ὅλα τὰ διαμάντια καὶ ὅλη τὴ δροσιά πού ἡ Φύσι τῆς χάρισε. Κι' ἀνάμεσα στοὺς μαγευτικούς συλλογισμούς καὶ φτερούγιζε, ἀπιαστο, ἀμάντενο, ἀσύλληπτο... Τὴν ἔχαιρέτησα μὲ τὸ διπλὸ στοχασμὸ πού αἰσθανόμουν ἐκείνη τὴ στιγμή. Στὴν ἔπαυλι μέσα, τὸ πιάνο, τὸ βιολί, τὸ φλάουτο καὶ τὰλλα ὄργανα χαρίζανε γλυκύτερες στροφές, ἐνῶ τὸ βάλς, τὸ βάλς, τὸ βιεννεζικὸ εἶχε συναρπάσει, εἶχαν ἐνθουσιάζει.

Ὁ ἥλιος π'ιά εἶχε δώσει καὶ μόνον οἱ τελευταῖοι περιπατητές τῆς ἐπαύλεως, οἱ θαυμασταὶ τῆς δάφνης καὶ τοῦ πεύκου περιφέρονται ἀργά-ἀργά στὴν ἐξοχή.

Τὸ μακρινὸ σφύριγμα τοῦ τραίνοῦ μ'ἄς εἰδοποίησε πὼς εἶναι ὥρα γιὰ νὰ φεύγωμε. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ἔφευγε πάλι, ἐνῶ στὰ βάθη τοῦ δριζοῦ ἐχάνετο καὶ τὸ τελευταῖο ἡλιοσύννεφο μαζί μὲ τὴ θερμότερη, τὴ χαϊδευτικότερη ματιά... Καθισμένος ἀναπολοῦσα τῆς περασμένης ὥρας πού μὲς τ' ἀσυγκριτα ἐκείνα μέρη ἡ μνήμη μου ξανάφερνε, κ' ἐνῶ ξυπνός μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὄπτασια, κρυφοπιθύριζα τοὺς π'ό τρανοὺς ἐπαίνους στὴν ὀδολη ψυχὴ μου... Ἐξάφνου μ'ἄ σπ'ίθα, μ'ἄ ματιά διαπεραστικὴ μ' ἔφερε στὸ εἶναι μου. Σετίνεξα τὸ χρυσοπόρφυρο τ' ὄνειρου πέπλου κι' ἔρριξα γύρω μου τὸ βλέμμα ὅτε... ἐκείνη, γαὶ αὐτὴ πού εἶδα στὴν ἔπαυλι τὸ δειλινο, ἐκάθονταν μὲ τὸν πατέρα τῆς ἀπέναντί μου. Τοὺς ἔναχαιρέτησα ζητώντας συγγνώμη γιὰ τὴν ἀπροσεξία ποῦδειξα σὰν κάθισα πρωτῆτερα.

— Δὲν σ'ἄς φαίνεται θαυμάσια στὴν ἔπαυλι; μούπε ἡ ἀγνωστὴ μου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησα. Ἄλλως τε ἡ ἔπαυλι ἔχει ὅλα τὰ ὠραῖα προτερήματα πού σπάνια μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς.

— Σπουδάζετε; μούπε μὲ συμπαθητικὰ χρυσταλλένια φωνίτσια.

— Ναι ἡ Ἐπιστήμη μ' ἐνθουσιάζει, μὲ γοητεύει ἐπίσης ἡ Φιλολογία, ἐνῶ ἡ θεωρία μὲ βάζει σὲ σκέψεις, σὲ συλλογισμούς, στοὺς ὁποίους συναντῶ παράδοξο γόητρο.

— Κ' ἐμένα, μ' ἀρέσει ἡ φιλολογία, ἡ ποίηση... ἄ! ὁ Οὐγκώ, ὁ Γκαίτε, ὁ Δουμάς, ὁ Μυσσέ ὄλων αὐτῶν ἡ πένα ἀπαυολεῖ τῆς περισσοτέρας μου ὥρας. Ἄ! κύριε, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἀνθρώπος πού ζεῖ σὲ μ'ἄ κοινωνία σὰν τὴ σημερινή, πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὴ Φιλολογία, πρέπει νὰ γίνεται ὀπαδὸς τῆς γιὰτι κατέχει τὰ σκῆπτρα σήμερα τῶν Ἐπιστημῶν.

Ἐξοχα, δεσποινίς, βλέπω ὅτι ἔχετε προοδεῦσει καλά, μ'ἄ π'όλυ καλά στὴ Φιλολογία.

— Τί ὄρα εἶναι, κύριε; μὲ διέκοψε ὁ πατέρας τῆς ἀγνωστῆς μου.

— Ὅχιτὸ παρά τέταρτο ἀκριβῶς κύριε.

— Εὐχαριστῶ π'όλυ μ' ἀπάντησε ὁ πατέρας τῆς ἀγνωστῆς μου.

— Βλέπω, εἶπα γυρνώντας πρὸς τὸν γέροντα, πὼς ἔχετε δώσει στὴν κόρη σας θαυμασίαν παιδείαν καὶ μαζί μ' αὐτὴ θαυμάσιες φιλολογικὲς κλίσεις πού σήμερα δὲν ἀπαντῶνται εὐκόλα σὲ δεσποινίδες.

— Ἄ! ἡ Μιμὴ εἶναι π'όλυ ἐπιμελής, εἶναι ἡ ἀχώριστη συντροφίσα τῆς γεροντικῆς μου ζωῆς, πού προσπαθεῖ νὰ γλυκάνη τῆς ὥρας πού ἄχαρα θὰ περνοῦσα διαβάζοντάς μου τὰ ὠραϊότερα μυθιστορήματα, τὰ σαγηνευτικότερα ἔργα ὄλων τῶν μεγάλων συγγραφέων τῶν ὁποίων θαυμάζομεν τὴν ἐργασία, καὶ τὴν μεταχειρίζεται γιὰ ὑπόδειγμα ἡ νεωτέρα ἀνθρωπότης.

— Θαυμάσια, εἶπα, ὥστε καὶ σεις ἀγαπᾶτε τὴ Φιλολογία. Ἄλλὰ μήπως τὸ πνεῦμα σας δὲν ἔχει μεταδώσει στὴ δεσποινίδα τῆς καλλιτεχνικὲς ιδέες;

Ἐν τούτοις τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε ὁ ἀγνωστος κύριος μὲ τὴ δεσποινίδα, κατεβῆκαν. Ἐγὼ τοὺς ἀποχαιρέτησα γιὰτι θὰ κατέβαινα στὸν παρακάτω σταθμὸ.

Τὸ τραῖνο ξανασφύριξε γιὰ τελευταία φορὰ κι' ἔφευγε σὰν ἀστραπὴ, ἐνῶ ἐγὼ καθισμένος σὲ στάσι ρέμβης στὸ νυχτερινὸ μου περιβάλλον, τὴν σκοτεινὴν ἐκείνη Φύσι, πού τίποτα

ἄλλο δὲν ἀκούγονταν παρὰ μόνον τὸ ψιθύρισμα τῶν γεφυριῶν, καὶ ἡ νυχτερινὴς αἴρας, ἡ ὁποίη ἀνεμίζοντας τὰ μαλλιά μου, μού χάριζαν κάποια θεσπέσια συγκίνησι. Ἄξαφνα θυμῆθηκα τὴ φράσι τοῦ πατέρα τῆς ἀγνωστῆς μου. Ἄ! ἡ Μιμὴ εἶναι π'όλυ ἐπιμελής. Μιμῆ... τὴ ὠραῖο ὄνομα, μὲ ποιά θεϊκὴ ἀρμονία μοιάζει στὴν αἰθέρια ἐκείνη κόρη πού μόνον ἡ ἰδέα κι' ἡ πνοὴ μου κατώρθωσαν νὰ γίσουν τοῦ γητεμοῦ τῆς τὰ προβλήματα, τὰ γαϊτάνια τὰστοροπλούμισα, πού μόνον ἡ ὀραματικὴ, τοῦ φεγγαριοῦ λαμπράδα θὰ μπορούσε νὰ ξεδυναλύνη... Καὶ τὴ στιγμήν ἐκείνη ξεπρόβαλλε στὸ διάστημα ἀφροστέφανη, ἡ ἀροδαφνοῦσα Σελήνη σέρνοντας σ' ὄλοστρογυλὸ τῆς ἄρμα σκέψης καὶ λογισμῶν τρανοῦς, ἀθώους, καὶ ἀνυποψίαστους πού ποθοπλανεμένοι στὴ γῆ μας κάτω, κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴ δυσκολοσιμωτὴ Σελήνη.

Κι' ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε, στὸ νοῦ μου τόνωμα Μιμὴ εἶχε τὴ πρώτη θέσι. Τρικυμιστὰ, σκορπίζοντας ῥίγος στὸ σῶμα, καὶ δύναμι στὸ πνεῦμα, πού ἀμίλητος μπροστὰ στὴ δυνατὴ ὑπερφυσικότητά του ἔστρεφε τὴ θολωμένη μου ματιά πρὸς ἄλλους, πρὸς ἄλλες διευθύνσεις:

Ἀροδαφνοῦσα ἡ φορεσιά τῆς Σελήνης μ' ἐκροτοῦσε στὴ στοχαστικὴν ἐκείνη κατάστασιν, ὅταν ἐνόησα κάποιο δάκρυ πὼς ἔτρεχε στὸ μάγουλό μου θερμὸ σὰν νάβγαινε ἀπ' τῆς π'ό μυστικῆς γωνίης τῆς καρδιάς μου. Ναι! ἦταν τὸ π'όλο δάκρυ τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, δάκρυ ἀγνὸ, δάκρυ γλυκὸ ἐρωτῶχαρης στιγμῆς, πού πάντα ἀθώορητο κρῦβονταν πίσω ἀπ' τὰλλα ἀμόλυντα.

Δροσοσταλίδες νυχτερινῆς τρέχανε πλουμιστὰ, μαγευτοντάς με ἀπαλά, ἐνῶ ἀνάγια-ἀνάγια ἰσχοιο περνοῦσαν μπρὸς μου μεταφέροντάς με σὲ μεγαλόπρεπα ἀκρογιάλια ὅπου τὰ μάτια, τὰ μάτια μου τ' ἀνθρώπινα δὲν ἔβλεπαν π'ιά.

Σιωπὴ. Σιωπὴ ἔβρασιλευε τώρα!

— Τοῦ κάκου ὁποῖος μέσα μου μλεῖ, ἕνα ποτήρι δροσερὸ ἀπὸ καθάριο νερὸ κρατοῦσε ὁ ἀστρομέτωπος νεῖος κι' ἡ κόρη μὲ τὴ πορφύρα τῆς π'άνω ἀπ' τὸ βωμὸ γονατιστὴ ζητοῦσε κατὶ ἀπὸ τὴ Μοῦσα...

Ὁρμὴ κάποια ἐκδικητρία, ἀξήγητη μέσα στὰ μάτια μου ἀστραψε τὴν ὥρα 'εκείνη κι' ὕστερα μόνη ξαναδιπλώθηκε στὸν ἑαυτὸν μου, καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ τραῖνο πούχε π'ιά σταματήσει... γύρισα ἀργά-ἀργά στὸ σπῆτι ἐνῶ στῆς πολλαπλῆς αὐτῆς σκηνῆς ἡ μνήμη μου ἐβροῖχε θέλητρο, θρονασμένη στὸ μαγευτικὸ τῆς νύχτας παλάτι.

Χ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Μονάχος τὴν κρῖνα θλίβη τῆς χειμωνιάτικης νυχτιάς στὴν ἔρημη κάμαρα ρουφάει, καὶ ἡ τρεμόσβουστη λάμπα ἀπάνου στὸ τραπέζι μαζί του ξαγρυπνάει.

Μπροστὰ του μ'ἄ σπ'ίθα ἀπὸ χαρτιὰ γεμάτα ἀπὸ μαῦρα γράμματα παχιά τὸ ἕνα σφρηγομένο μέσο σ' ἄλλο, σὰν νὰ γροθοκοποῦνται.

Εἶνε ἡ πολιτεία του, εἶνε τὸ κράτος του...

Ἐνα φύλλο καὶ π'όλυβη μ'ἄ π'όλη, ἕνα φύλλο γαλήνιο ἕνα χωριὸ ἕνα φύλλο καὶ ψυχῆς ἀρρωστημένες, συντριμμια χυδαῖα μ'ἄς β'άναυσης ζήσης, ψυχῆς ἐγγενικῆς πού τίς φωταῖε ἡ καθάργια μεσομένη σκέψη.

Ἀρχοντες, δούλοι, βασιληῆδες, καθ' ἕνας ἔχει τὸ παλάτι του τὴν καλύβα του καθ' ἕνας μέσα στὴ χάριτην πολιτεία...

Καὶ ὄλοι κ'ε μέσα ἀγωνίζονται τῆς ἐπάρξεως τὸν ἄγωνα.

Ὁ ποιητὴς τοὺς βλέπει καὶ π'ότε χαμογελά καὶ π'ότε τὸ π'όλοσπ'ό του σουφρώνει. Προσπαθώντας τὸν δρόμο τὸν ἀγκάθινο νὰ τοὺς φράξει μ'ἄ κρ'αυγὴ στὰ μούτρα του πετάνε:

— Τρελλὸς πού εἶσαι ῥόδα θέλεις νὰ μ'ἄς κάμης γιὰ νὰ μ'ἄς πνίζοννε τ' ἀγκάθια!

Κ. ΑΠΡΙΑΝΣ

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3

ΠΑΛΗΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ἐξω βρέχει... στὸ σπίτι ὁ ποιητὴς κλαίει γιὰτι θυμᾶται τὴ περασμένη ζωὴ τῆς παλιῆς ἀγάπης, πού παίρνοντας κάθε δεῖλι ἀπὸ τὸ χέρι τὴ μαυρομαλοῦσα κόρη, πάγαινε στὴν ἐξοχή.

Θυμᾶται τὰ τραγούδια πού ἔφτιανε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα φιλιπαθητικὸ, ἡ μ'ἄ ματιὰ γεμάτη ἔρωτα...

Θυμᾶται τὰ φεγγαρόλοστα βράδια π' ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀγάπη του αἰσθάνονται νὰ ξεχειλίξη ὡς τὰ χεῖλη τῆς, τῆς παρθεναῖς τῆς τὸ ἄρωμα. Τὰ ῥόδινα νειάτα τοῦ Μαγιοῦ, τὰ περιβόλια τὰ γεμάτα χαρὰ, πού τὸ ἰδανικὸ του γεμάτο αἰσθημα ρούφαγε μαζί του τῆς ἀναπνοῆς πού ξεγίναν τὰ τριαντάφυλλα κι' ἡ γαρφαλλίης, τ' ἀηδονία πού τραγουδοῦσαν στοὺς κήπους τῶν ἐρώτων, τοὺς πεθαμένους δροκούς τῆς αἰώνιας τῶν ἀγάπης, τὰ θυμᾶται ὅλα, ὅλα...

Σκυμμένος στὸ πένθιμο γραφεῖο του προσπαθεῖ νὰ κρῦψη ἕνα λυγμὸ π' ἀνεβαίνει ἀπ' τὰ στήθη του, κ' ἔτσι σὰν ὀραματιζόμενος κυτταίει πρὸς τὰ παλιὰ... μ'ἄ ὅλα αὐτὰ τὸν ἔχουν καθήλωμένο ἀκίνητο, τὸν ἔχουν κάνει παράλυτο κι' ἀδύνατο νὰ κλάψη...

Ἐξω βρέχει... μέσα στὸ σπίτι μ'ἄ νεκρὶλα γροικιέται. Ὅλα βουβὰ ἀποστέκουν κυττώντας μὲ συμπονια τὸν ποιητὴ πού θυμᾶται τῆς παλιῆς του ἀγάπης... Μπροστὰ στὴ παλιὰ φωτογραφία ἕνα κεράκι ἀνάβει, κι' ἡ κ'άμαρα μὲ τὸ μυστικισμὸ μυρίζει λιβάνι πού καίει στὴ γωνία... ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἕνας λυγμὸς ἀκούγεται, κι' ὕστερα στὸ σπίτι ἀντχεῖ τὸ ἴδιο βουβὸ κλάμμα... ΧΑΡΙΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Τὴν 8 παρ. μὴνὸς μετεφέρθησαν τὰ ὄσα τὸ π'όλο τριετίας θανόντος συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου Κωστῆ Οικονομοῦ εἰς τὸν τάφον τὸν ὁποῖον εἰς ἰνδεδίειν τιμῆς παρεχώρησεν τὸ Δημ. Συμβούλιον Ἀθηναίων.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Θαρρουνιάτην. Ἐπιταγή σας δὲν ἐλήφθη εἰσέτι. Φροντίστε.— Π. Ἀγιομανρίτην. Στέλλετε π'όλυ εὐχαριστῶς. Ἀνυπόμυθα π'όλυ, διότι πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον δὲν δυνάμεθα νὰ σ'ἄς φανῶμεν χρήσιμοι— Ἰ. Ζαγανιάρη. Ἦσ' εὐχαριστοῦμεν π'όλυ διὰ τὴν πρότασίν σας, θὰ τὴν μελετήσωμεν.— Γλ. Ἀλιθέρη. Ἦσ' εὐχαριστοῦμεν. Θὰ φροντίσωμεν νὰ ἐφ'ρωμεν τὴν συλλογήν.— Γ. Σοῦτσον. Ἦσ' ἐγράψαμεν. Τοῦλάχιστον 40.— Δ. Βογδοπούλ. Ἰδετε τὴν σημερινὴν στήλην ἐγκρίσεως.— Ἀθ. Ξεῖριον. Ἐλήφθησαν. Θὰ εἰσῆτε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς σημερινὰς ἐγκρίσεις.— Σπ. Παναγιωτόπουλον. Φύλλα ὡς ἐστάλησαν.— Ἀδα Πηγελ. Παπαδοπούλου. Τὰ στέλνεται ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Ἡλ. Μπαϊζάνον. Δύνασθε.— Γ. Η. Παπαδόπουλον. Ἦσ' εὐχαριστοῦμεν. Λαμβάνομεν τὰ μέτρα μας.— Ἰ. Τσιμπουκ. Δὲν ἐνεκρίθησαν δυστυχῶς.— Κοσμ. Κατάνη. Γίνεσθε εὐχαριστῶς δεκτοί. Ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξαμήνου εἶνε 3 δρχ.— Τ. Αἰμιλιανόν, Π. Παπαγεωργίου, Τ. Ε. Τ., Ἀδα Πην. Παπαδοπούλου, Γλ. Ἀλιθέρη, Φ. Διαμαντόπουλον, Δημ. Σαράβαν, Π. Θαρρουνιάτην, τὰ παρ' ἡμῶν σταλένια ἐλήφθησαν.— Βλ. Βαλασσοπούλου. Ἦσ' ἐστάλη ἐκ νέου τὸ φύλλον.— Β. Πρωτογάλη. Δημοσιεύεται. Ἡ ὀμρὰ σας ἐστάλη πρὸ πολ-

λοῦ.— Θρ. Μπαμπανικολόν, Γ. Σοῦτσον, Β. Χηρόπουλον, Σπυρ. Παπαγιαννόπουλον, τὰ ζηηθέντα ὡς ἐστάλησαν.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

— Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Ὀμίλου «Ἀθηνᾶ» (ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 7), ἐγένετο ἑορτὴ ἐπὶ τῇ ἐπιτηρίδι τοῦ Ὀμίλου.

— Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς ὑπῆρξε θαυμαστὴ.

— Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ μοναδικὸς μας βαρύντονος κ. Ἰω.

Ἀγγελόπουλος ἐτραγουδῆσε, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, τὸ Ἐρί tu ἀπὸ τὸ «Ballo in Mascera», ἀποσπ'ασας, ὡς συνήθως, τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα ὄλων.

— Κατόπιν, θερμῶς παρακληθείς, ἐτραγουδῆσε καὶ τὴν «Ἐξομολόγησιν» τοῦ Σαμάρρα, σαγηνεύσας μὲ τὴν ἁρμονικὸβροντη φωνήν του τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

— Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐλήξεν ἡ ὄραια αὐτῆς ἑορτῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἐγκυκλοπαιδικὸς οὔτος Ὀμιλος ἀνεδείχθη ἀντάξιος τῆς ἐπωνυμίας του.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ (ΠΡΟΣ 5 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ)

Τοῖς κ. κ. Βιτσαρᾶν, Γαβρίλην, Λαζαρίδην, Τσανάκαν, εὐχομαι ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. DEUIL

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ σπίτια ἐξακολουθεῖ ἡ πλῆσις τῶν ἀσπρροῦγων νὰ γίνετα μὲ τὴν πατροπαράδοτον μέθοδον διὰ τῆς στάχτης τῶν ξύλων. Ἡ χρῆσις τῆς στάχτης μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐν γένει εἰς τὴν Ἀνατολήν εἶναι γνωστὴ. Εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ ἀσπρροῦρα τὰ πλένου μὲ π'όλυ ἀπλούστερον τρόπον. Σὲ βραστὸ νερὸ διαλύουν σάπωνα, ἐντὸς δὲ τοῦ διαλύματος τὰ ρίπτουν καὶ τὰ ἀνακατεύουν διηλεκτικῶς μέχρις ὅτου καθαρῶσιν. Ἐν τούτοις, καὶ ἡ κλασικὴ μπουγάδα εἶναι δυνατόν στηριζομένη εἰς τὴν ἐπιστήμην νὰ γίνετα τελειότερα καὶ π'όλυ εὐθύνη.

Τὴν στάχτην τὴν μεταχειρίζομεθα διότι περιέχει ἀνθρακικὸν κάλιον ὃλη ποτάσσαν, μὲ τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν στάχτην.

Διὰ νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὴν τὴν γνώσιν, ἀρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι ἡ κοινὴ ποτάσσα τοῦ ἐμπορίου, περιέχει 62,4% καθαρὸν ἀνθρακικὸν κάλιον. Ἄρα ὁ ὀκάδες στάχτης ἰσοδυναμοῦν πρὸς μίαν ὀκ'ἄν ποτάσσης ἐνῶ καὶ ἀκριβώτερος εἶνε.

Δυστυχῶς ἡ περισσοτέρας νοικοκυράδες νομίζουσι ὅτι ἡ ποτάσσα καταστρέφει τὰ ρούχα, ἐνῶ δὲν ἔχουν καθόλου δίκαιον. Διότι τότε μόνον καταστρέφονται τὰ ρούχα, ὅταν ἀντὶ τῆς κοινῆς ποτάσσης δηλαδὴ τοῦ ἀνθρακικοῦ κ'αλιου, γίνετα χρῆσις τῆς καυστικῆς ὀξείας τῶν σαπωνοποιῶν. Ἄλλὰ καὶ ἡ ποτάσσα ὅμως ἡμπορεῖ νὰ τὰ καταστρέψη, ὅταν δὲν γίνετα ἡ χρῆσις τῆς ὅπως πρέπει. Δι' αὐτὸ πρέπει ἄνα στίβαθούν τὰ ρούχα εἰς τὸ κοφίνι, νὰ διαλύσετε μ'ἄ ὀκ'ἄ ποτάσσα σὲ 50 ὀκάδες βραστὸ νερὸ καὶ μὲ τὸ διάλυμα αὐτὸ νὰ τὰ περιγύσετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἄμα σ'ἄς τελειώση τὸ διάλυμα, ἐξακολουθεῖτε νὰ τὰ περιγύσετε μὲ ζεστὸ νερὸ περὶπου 200 ὀκάδων, δηλαδὴ 3 ἕως 4 καζανίης, μέχρις ὅτου τὸ νερὸ πού θὰ τρέχη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κοφίνι, νὰ εἶναι τόσο ζεστὸ, ὥστε νὰ τὸ ἀνέχεται τὸ χέρι σας.

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα Θεματεύονται ἐν τῇ νέα τελείῃ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου Σπήλιου Ι. Χαραμῆ Τ. ὕψιγγτοῦ Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π. Ἀθῆναι 27 ὁδὸς Μεγάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ

‘Ο Έλληνικος λαός, τὸ μόνον δῶρον ποῦ ἔμπορεῖ νὰ τοῦ κάμη, εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῶν περιφήμων . . . νάτων του.